

JAVIER PÉREZ BAZO

Belső beszéd

*

Desde adentro

Válogatott versek

*

Poemas escogidos

Z-füzetek

Budapest
2012

Fordította
DOBOS ÉVA és SIMOR ANDRÁS

Versiones de ÉVA DOBOS y ANDRÁS SIMOR

- © Javier Pérez Bazo, de los textos • szövegek
© Andrés Simor y Éva Dobos, de las versiones • műfordítások
© Diana Pebarezzo, del prólogo • előszó
© Hana Kolinova de Reynaud, de las fotografías • fotók
© "Cable azul", fotografía cubierta • A borítók fotója

Esta antología fue concebida
como edición de autor.

En su conjunto constituye
una propuesta tan licita
o tan impertinente como la de
cualquier crítico o antólogo;
mejor dicho, la única posible
desde adentro.

Javier Pérez Bazo, madrilenio,
catedrático universitario en
Toulouse, ha sido Director del
Institute Cervantes de Budapest
(2008-2012) tras desempeñar
las funciones de
Consejero de Educación de la
Embajada de España en Paris.
Especialista de las letras áureas y
contemporáneas hispanas,
es autor de varios libros,
ensayos y artículos.

Sus poemarios *Litúrgica labranza*
(1981), *Didáctica menor* (1992),
Desde el vértigo (2001) y *Herida en
la memoria* (2003), además de la
autoantología *Reversos* (2004),
trazan la trayectoria poética de
una de las voces más singulares
de la poesía actual española.

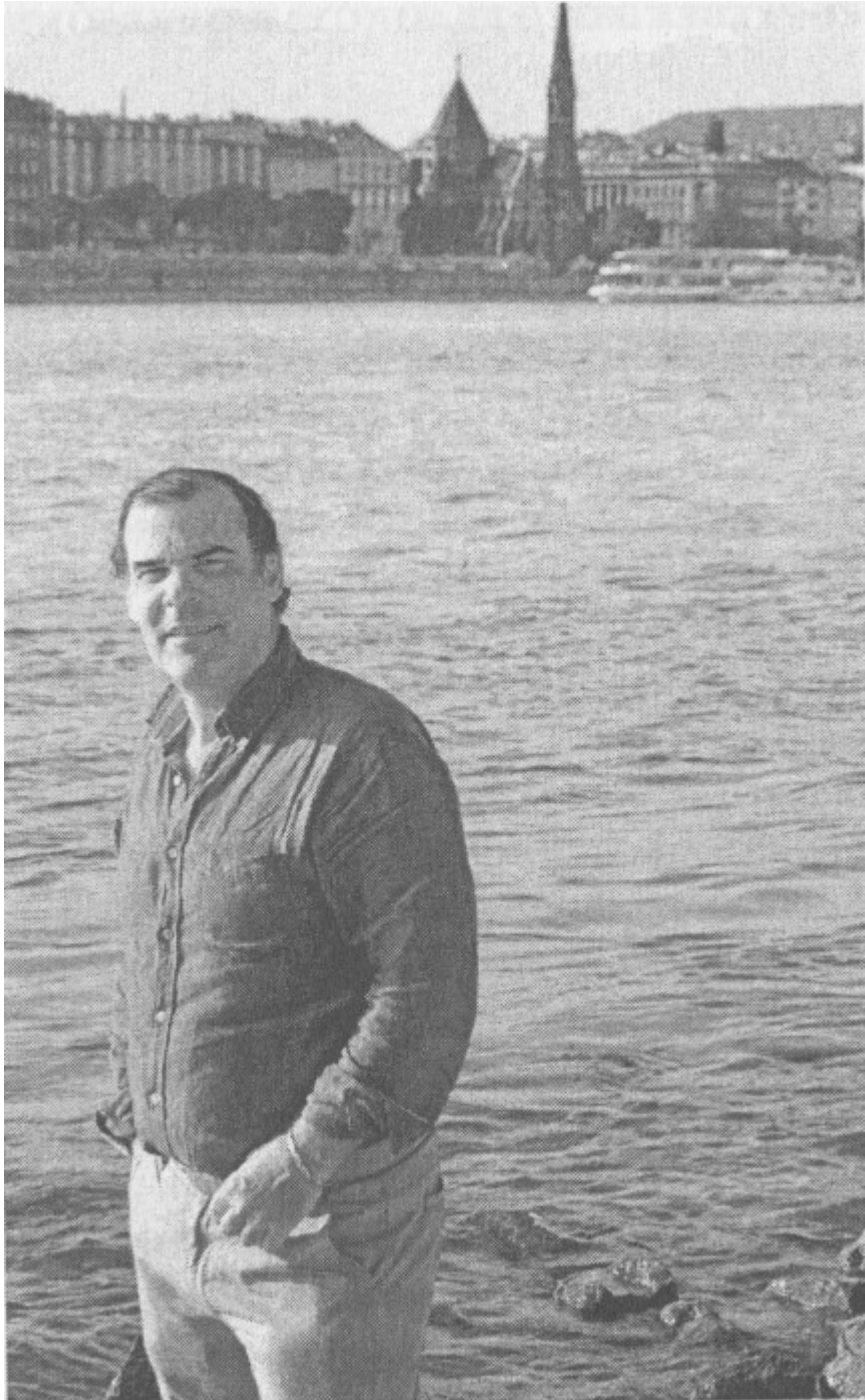
Ez az antológia szerzői kiadásként
született. De egészében éppen olyan
jogos vagy vakmerő megfontolások
alakították ki, akár bármelyik
kritikus vagy antológiaszerkesztő
elképzelései. Pontosabban
fogalmazva, az egyedül lehetséges
belső beszéd.

A madridi Javier Pérez Bazo,
toulouse-i egyetemi tanár,
a Budapesti Cervantes Intézet
igazgatója lett (2008-2012),
miután oktatásügyi
tanácsosként dolgozott
a párizsi Spanyol Nagykövetségen.
A klasszikus és kortárs
hispan irodalom specialistája,
számos könyv,
tanulmány
és cikk szerzője.

Verseskönyvei: *Szertartásos szántófield*
(1981), *Kis oktató könyv* (1992),
A szédületből (2001), *Sebzett emlékezet*
(2003), és a szerző válogatta
Fonák c. antológia (2004), a
jelenlegi spanyol költészet egyik
legjellemzőbb hangjának költői
vonulatát tükrözik.

Letölthető:

[[PDF formátumban](#)] [[EPUB formátumban](#)]

***Előszó,
EGYEBEK
KÖZÖTT,
MAGYAR***

***Prólogo
PARA
LECTORES
HÚNGAROS,***

OLVASÓKNAK

Minden bizonnyal a magyar olvasó, akárcsak hozzá hasonlóan a másik, családiásnak találja Pest utcáit, örökké megjelölt piszkos épületeivel, falaikon a történelmi golyónyomok harapásaival, és sok meghitt szöglettel, nehézség nélkül elképzei az Andrássy utat az Oktogontól – a várakozások terén, ahol cigányasszonyok vászonféléket és fehérneműket árulnak – a Garcilaso-módra isteni Dunát, amely olykor valóban kék egy-egy tavaszi délutánon. A város ezen helyein kerültek kiválasztásra az itt egybegyűjtött szövegek, három meghitt hely szülőttei, ahol Javier Pérez Bazo elengedte képzelete gyepelőit.

Mindenekelőtt, a megbecsülés és vonzódás érzéseivel közelítve ehhez a kötethez, illendő élet és költészet meghatározott körülményeiről szólnom: felvázolni azoknak az időknek a szálait, amelyek meghatározzák az antológia szerzőjének alkotópályáját, költői munkájának jellegzetes jegyeit és tudatos eredetét. De előre kell bocsátanom azt is, hogy mindig kényelmetlen igazolást találni egy ilyen jellegű könyv meghatározó vonásaira, túl azon, amit valójában tartalmaz, amikor alkotója életművének széles skáláját igyekszik bemutatni. Sajátos természeténél fogva minden kiválasztott szöveg különféle vélemények forrása lehet hitelességét illetően. Ebben az esetben a válogatás kritériumait az újraolvasás határozza meg, amire a költő – művének első olvasója vállalkozott. Ennek az antológiának egyedülálló volta abból fakad, hogy kiadója maga a szerző, magától értetődően tehát szubjektív szempontok vezérlik, de egészében éppen olyan jogos és vakmerő megfontolások, mint bármelyik

ENTRE OTROS

Muy probablemente el lector húngaro y aquel otro que como él reconozca familiares en Pest sus calles, los sucios edificios eternamente apuntalados, las mordidas de balas de la historia en las fachadas y los muchos rincones entrañables, imaginarán sin dificultad el curso de la avenida Andrásy desde Oktogon —la plaza en la que deambulan las esperas y venden las gitanas abulia y lencería—, hasta el Danubio, tan garcilasianamente divino, tan verdaderamente azul algún atardecer en primavera. Pues bien, en lugares de este tramo de ciudad fueron escogiéndose los textos aquí agavillados, tres espacios entrañables en los que Javier Pérez Bazo dio rienda suelta a la memoria.

Con la renta que procuran la estima y el apego traigo al principio de este volumen la voluntad de referir determinadas circunstancias de vida y poesía: de hilvanar asuntos atinentes a los tiempos que articulan la trayectoria creativa del autor de esta antología, así como a la génesis intencional y senas de identidad de su trabajo poético. Pero previamente comenzaré apuntando que siempre incomoda justificar las razones que dan sentido a un libro de estas características, más allá de que quiera ser, cuando menos, una muestra amplia de la producción de quien lo compuso. Por su propia naturaleza, todo corpus textual escogido suscita opiniones dispares acerca de su pertinencia. En este caso, los criterios de elección emanan de la relectura que el poeta — primer lector de su obra — realizó de ella. La singularidad de esta antología estriba, pues, en haber sido concebida como edición de autor, sustentada por fundamentos ciertamente subjetivos,

kritikus vagy antológiászerkesztő elképzelései. Pontosabban fogalmazva, az egyedül lehetséges *belső beszéd*.

Egy negyedik emeleti, két nagy, utcára nyíló ablakú lakásban, szinte a Jókai tér sarkán, ahonnét látható Ady Endre magyar költő monolitikus lepelbe bújtatott szobra, lakott Pérez Bazo négy éven át Budapesten, egészen 2012 nyarának végéig. Itt találkoztam újra csillogó tekintetével, amelyben a Martin de Yeltes salmantinói falujában töltött gyerekkor és a miróbrigai érettségiző évek bentlakásos és nyilvános iskolai emlékei égtek, mielőtt véget ért volna a kamaszkor a Ramiro de Maezturól elnevezett iskola tantermeiben – a madridi Serrano utcában –, ez a szempár először a szerelemről, majd a költészet szeretetéről beszélt. Még fénylőbben ragyog az azóta írt versektől. A *Jókai tér* 4. számú ház tágas termében visszatértek a cantoblancói Autonóm Egyetem napjai, amikor a francóizmus utolsó időszaka határozta meg nézeteinket, titkos irodalmat olvastunk, és a falakon a korszak mítoszai és illegális jelszavai függtek. A Filozófia és Irodalom campusát megtöltő szürke zubbonyok ideje volt az, eljegyzéseké, és Javier, az elsőszülött mindig váratlanul érkezett haza. A költő saját útját kereste, és elengedhetetlennek tartotta, hogy költői szövegek olvasásába merüljön: a klasszikusokat böngészte, Juan de Yepes, Garcilasót és főképpen Góngorát; Antonio Machado és Juan Ramón Jiménez, a huszonhetesek nemzedékének tagjait: elsősorban Chabast, Cemudát, Aleixandrét, Larreát és Albertit, jóval inkább, mint Lorcát, Salinást vagy Guillént, és persze más alkalmi olvasmányokat is. „Kezdeti” irodalmi kísérleteinek tájékozódási pontjai voltak ezek, míg nem kerítette hatalmába Claudio Rodríguez, a zamoranói költő, a mi testvéri Cayínunk áradó hangja, a nagylelkű

pero que en su conjunto constituyen una propuesta tan lícita o tan impertinente como la de cualquier crítico o antólogo. Mejor dicho, la única propuesta posible *desde adentro*.

En un cuarto piso con dos grandes ventanales sobre la avenida, casi esquina con la plaza Jókai, desde el que se avista el rebozo monolítico del poeta húngaro Endre Ady, tuvo residencia Pérez Bazo durante sus cuatro años en Budapest, hasta vencido el verano de 2012. Allí hice de nuevo mío el intenso brillo en la mirada de sus recuerdos de infancia en el pueblo salmantino Martin de Yeltes y de bachiller en Miróbriga — años de internado e instituto público —, antes de alejarse de la adolescencia en las aulas del Ramiro de Maeztu — en la madrileña calle de Serrano — y quedarse absorto frente a la inmensidad de aquellos ojos negros y habladores de amor primero, los mismos que provocaron la querencia a la poesía. Hoy aún son más negros, con claridad luminosa, y muchos los versos que dictaron desde entonces. En el amplísimo salón del número 4 de *Jókai ter* hemos compartido el regreso a los días universitarios de la Autónoma de Cantoblanco, cuando el último franquismo sacaba punta a nuestras ideologías y leíamos sigilosos literaturas acotadas y pendían de paredes clandestinas los eslóganes y mitos de aquella edad. Fue también el tiempo de las casacas grises desbocadas por el campus de Filosofía y Letras, el de los esponsales, el del primogénito, Javier, llegado de repente a casa. El poeta, buscando su camino, había comenzado a sentir imprescindibles las lecturas poéticas: los clásicos con Juan de Yepes, Garcilaso y Góngora a la cabeza; Antonio Machado y Juan Ramón Jiménez; los del Veintisiete, entre ellos: Chabás — el primero —, Cernuda, Aleixandre, Larrea y Alberti, en mayor medida que Lorca, Salinas o

olvasóé, ahajnali ivócimboráé. És vele újabb barátok és versek: Francisco Brines, Angel González, Carlos Bousoño... az ötvenesek nemzedékének tagjai. Pérez Bazo számára elegendő vagy mondjuk inkább így, kellő mennyiségű anyag gyűlt össze, hogy megkomponálja a *Szertartásos szántóföldet*, amelyet értékes könyvsorozatában az Adonais jelentetett meg (1981). Ebbe a kötetbe bekerültek az ifjúkor megsemmisítésre nem ítélt költeményei, különféle érzelmeket, beleértve az átélt vagy elképzelt szerelem érzéseit megörökítőket, amelyek a tapasztalat ihletéből születtek, maga a létezés munkálta meg őket. Formailag kimunkált költészet volt ez, endecasilabo ritmusú, vagy hét szótagos sorokból álló, illetve szonettek csokra.

Másik kedvelt helye az Alexandra kávéház volt, a „Párizsi Nagyáruház” első emeletén, itt itta a költő első kávéját croissanttal – Franciaországban felülmúlhatatlan –, mindig ugyanannál az asztalnál, a zongora mellett, a különleges mennyezet alatt. Attól a naptól kezdve, hogy kiválasztott a *Kis oktatókönyvből* (1992) néhány jellemző verset, nyugtalanság vett rajta erőt. Felfigyelt számos autoritárius cselekedetre és olyan közös vonásra, ami a jelenlegi spanyol kormányt a demokrácia előtti idők kormányaival rokonítja: visszatérést a legreakciósabb *opus dei*hez, krisztuskirály légionáriusainak falangista, erőszakos, szégyenletes tisztogatásaihoz, a fiatal Spanyolország emigrációba kényszerítéséhez, a jólét szétzüllesztéséhez, a közintézmények értelmetlen feldúlásához, a kapualjakban alvó nyomorult szegénységhez, éhséghez és percnként több éhséghez, meggazdagodott bankokhoz, boldoggá avatásokhoz csipkekendős asszonyokkal, szobrokkal baldachinok alatt... A költő minden változtatás nélkül ma is megírhatná a Toulouse-ban publikált

Guillén, y otros más circunstanciales. Fueron orientaciones en sus "iniciales" ejercicios literarios, hasta que irrumpió para despejar y encauzar la afluencia Claudio Rodríguez, poeta zamorano, nuestro fraternal Cayin, deslumbrante, lector generoso, compañero escanciando amaneceres. Y con él, más amigos y más versos: Francisco Brines, Angel González, Carlos Bousoño..., aquellos del Cincuenta. Tuvo entonces Pérez Bazo suficiente materia, o acaso la necesaria para componer *Litúrgica labranza*, editado en la prestigiosa colección Adonais (1981). En él cupieron algunos poemas de juventud no desechados y emociones varias, incluidas las del sentir amoroso vivido o imaginado, propiciadas por la contemplación del entorno en maridaje con la experiencia: una especie de laboreo existencial. Era una poesía de elaborada factura, de ritmo endecasilábico, de silvas y un ramillete de sonetos.

En otro lugar amable, la cafetería Alexandra, en los altos de la galería comercial "Párisi Nagy Aruház", tomaba el poeta su primer café con croissant — inmejorable en Francia —, siempre a la misma mesa, junto al piano, bajo la extraordinaria bóveda. El día que allí desgajó de *Didáctica menor* (1992) unos cuantos poemas representativos anduvo inquieto. Advertía demasiados gestos autoritarios y actitudes comunes entre el gobierno actual español y los de tiempos predemocráticos: retorno del más reaccionario *opus dei*, los legionarios de cristorrey falangeando a golpe de purgas y groseras desvergüenzas, la España joven emigrando, el bienestar hecho añicos, la instrucción pública revolcada por la sinrazón, la misera pobreza durmiendo en los portales, hambre y más hambre cada minuto, bancos enriquecidos, beatificaciones con mantillas bajo palio... El poeta escribiría hoy sin

plaque verseit, tanúvallomásként, történelmi-kritikai tanúságtételként és személyes tapasztalatként – így a Franciaországban élő spanyol emigrációról szóló „35. Lecke (Harmadik osztály)” című verset, a kormány szintű neofrancóizmust leleplező „A (társadalom)biztosítás nyilvános rendszere” címűt, a hajlék nélküli, névtelen halálról szólót, a *Mourir de sa Belle mort*-ot, a cenzúrárt, ami végez az oktatással, stb – bizonyára Angel González versei jelezték a költő számára, milyen irányt kövessen. De a szerelmi érzés tematikája is megjelent menedéket nyújtva neki, és egyéb alkalmi érzelmek, melyeknek megírására a szerzőt közvetlen valósága ihlette.

A költő, már irodalomtanár Madrid San Blas negyedében, San Clemente Cuenca tartománybeli és Colmenar Viejo földjeit elhagyva, szinte a madridi hegyvidéken, 1982-ben a francia Midi tartományba, Toulouse-ba költözött, hogy részt vegyen az ott élő spanyol emigránsok leszármazottjai oktatásában. Hét évvel később docens Le Mirail toulousi egyetemén. Luzmaría minden balsors ellenére boldogan növekedett, miközben apja cikkek sorát írta a spanyol avangárdáról, monográfiákat készített, tanulmányokat klasszikus és kortárs irodalomról. Két doktori fokozatot tudott már magáénak, és az egyetem spanyol irodalom tanszékét irányította. Írt két új verseskötetet is: *A szédületből* címűt – elnyerte vele a nemzetközi Antonio Machado díjat, a baleári Calima szép formátumú könyveként jelent meg (2001) – és 2004-ben a *Sebzett emlékezetet*, ugyanabban az évben Rafael Ballesteros író javaslatára Málaga-ban nyomdába került a *Fonák* című kötet, költői életműve bőséges válogatása. Ez a két könyv, meglátásom szerint, új szakaszt jelent Pérez Bazo költészetében. A versciklusok rátaláltak a rájuk legjellemzőbb címre.

alterar un ápice varios poemas de aquella *plaque* publicada en Toulouse con intención testimonial, de testimonio histórico-crítico y experiencia personal — así, la emigración española en Francia en el poema “Lección 35 (Tercer grado)”, el neofranquismo gubernamental en “Sistema público de Seguridad (Social)”, la muerte anónima sin tejado descrita en “*Mourir de sa Belle mort*”, una censura que talaba la educación, etc.—, que seguramente orientaron los versos de Angel González. Pero también tuvieron cobijo la temática del sentimiento amoroso y otras sensaciones circunstanciales que el autor extrajo de la realidad próxima circundante.

El poeta, ya profesor de Literatura en el barrio San Blas de Madrid, tras su paso por las tierras conquenses de San Clemente y las de Colmenar Viejo, Casi en la sierra madrileña, se mudó al Midi francés, a Toulouse en 1982 para impartir enseñanzas a los descendientes de emigrantes españoles. Siete años después era docente de la Universidad tolosana de Le Mirail. Luzmaría crecía feliz a pesar de todo el infortunio de sus pasos, mientras su padre multiplicaba artículos en tomo a la Vanguardia hispana, las monografías, los ensayos sobre las literaturas áurea y contemporánea. Obtuvo dos grados de Doctor y la cátedra universitaria de Literatura española. Escribió dos nuevos poemarios: *Desde el vértigo*— premio internacional Antonio Machado, hermosamente editado por la balear Calima (2001)— y en 2004 *Herida en la memoria*, el mismo año en el que, a instancias del escritor Rafael Ballesteros, daba a la imprenta en Málaga *Reversos*, una amplia selección de su obra poética. Aquellos dos poemarios representan a mi modo de ver una nueva etapa de la poesía de Pérez Bazo. Crecieron a partir de núcleos de poemas y reclamaron para

Mindkét kötetre jellemző az erotikus-szerelmes érzés köznapi tapasztalata, és egyúttal ellentéte is, ismétlődő motívumok révén: neheztelés és szenvedély, emlékezel és feledés, álnok árulás és őszinte odaadás... gyötrődés az idő múlása miatt, a visszaszerezhetetlen ifjúság témája: az „*If I could write the beauty of your eyes*” és a „Terraço Atlántico” című versekben. Az ellentétek dialektikája *A szédületből* két szimmetrikus részében igen hatásosan szólal meg, újjáteremti azt az utat, amely valójában a megtisztulás folyamata, a kegyetlen szerelemtelenségtől és boldogtalanságtól az újjászülető szerelmi teljességhez vezet, hiszen a költő, Domingo Ródenas bevezetőben írt szavaival szólva „immunizált a szerelemtelenség patológiája ellen, késlekedés nélkül megtalálja a múlt pillanataihoz vezető utat, hogy ráleljen a kéjes életörömrre, szemének és kezének röpte az emlékezet medrébe alámerül”. Bizonyos mértékben, az ellentétekkel szólva és megismételve azt, amit a *Sebzett emlékezet* kapcsán már felvetettünk, ha az „Adomány” a sosem tompuló erotikus kalandra női hangvétellel emlékezik, a kiábrándulás és megcsalás később egyedülálló szerelmi ódában fohászkodik...a gyűlölethez.

De létezik hasonló strukturális ismétlődéssel egy másféle jelenség is, arra gondolok, hogy a szerző minden egyes ciklust oly módon kezd el, hogy a szenvedélyes szerelem leírása metapoetikus elmélkedésekkel keveredik bennük, és ezekben saját magát a költészet szerelmeseként ünnepli. Felhívom az olvasó figyelmét a „Káprázat”, a „Boszorkány” és a „Látogatás” című versekre.

Javier Pérez Bazót harmadik lakhelye és átvirrasztott hajnalainak álmatlansága az Opera baloldalán levő Thália bárjába vonzotta, Ahol összetalálkoznak, jóval az éjszaka derekán túl, a korhely táncosnők

sí el titulo que mejor los agrupaba. Ambos confluyen en la experiencia en la cotidianidad del sentimiento erótico-amoroso y de su contrario, mediante motivos recurrentes: resentimiento y ardor, memoria y olvido, traición alevosa y verdad de entrega..., así como la inquietud por el transcurso del tiempo, expresado por el tema de la juventud irrecuperable en „*If I could write the beauty of your eyes*” y „*Terraço Atlântico*”. Precisamente esta dialéctica de contrarios articula de manera significativa las dos partes simétricas que en *Desde el vértigo* reconstruyen el itinerario que conduce, mediante un proceso de depuración, desde el abrupto desamor y la infelicidad a una renovada plenitud amorosa tan pronto como el poeta, al decir de Domingo Ródenas en la introducción al libro, „inmunizado contra las patologías del desamor, se allana el camino para regresar sin prevención a los instantes pasados, para convertir lo vivido gozoso, los vuelos de la vista y las manos, en caudal de la memoria”. En cierta forma, ahora inversamente, vuelve dicho planteamiento a *Herida en la memoria*: si en „Donación” una voz poética femenina proclama la aventura erótica nunca roma, una posterior secuencia de decepción y desengaños se abre con una singularísima oda de amor... al odio. Pero existe aún otra recurrencia con sesgo asimismo estructural; me refiero al hecho de que el autor comience cada poemario, y cada parte que contienen, con un texto en el que se entrecruzan la descripción del amor pasional y la reflexión metapoética, donde se celebra amante la poesía. Acuda el lector a „Deslumbramiento”, „Bruja” y „Visitación”, traídos a estas páginas.

Javier Pérez Bazo parecía imantado a su tercer albergue como el insomnio a las madrugadas enceladas: en el bar *Thalia*, al costado izquierdo de la Opera. Donde convergen bien

kóbor terveit és az örök színházi ígéretet, jelen van a magyar nem/éti balett, találkát adnak egymásnak zenészek, filmesek, miközben kirajzolódik a késő délután... Kedves, békét lehelő zug. A halványzöld, öreg, magas támlájú kreton díványok régi spanyol vonatok levegőjét idézik, a falakon szépia vagy fekete-fehér fényképek nemzetközi idők hangulatát árasztják, széphangú dívák, írók, szerzők, kóristák serege. Itt mutatja be Valázsik Lajos – Pappa – a pálinka rítusát, miközben éleselméjűségével elkápráztatja a látogatót. Barátok és ismerősök érkeznek: Lakatos Márk, Bértók Éva, Ladányi Andrea, Szász János, Lajkó Félix, Schell Judit, Pindroch Csaba...egy elfelejtett nevű, ittas táncosnő szétfoszló árnya, aki koktélijáért könyörög.

A Tháliában arra is módomban nyílt, hogy meghallgassam az *Ítélező út a feledéshez* verseit, melyeket magyar nyelvre Simor András és Dobos Éva fordított, a költő barátai, nekik köszönhetjük jelen antológia fordításait is. A közelmúltig így teltek Javier Pérez Bazo napjai a magyar fővárosban. Hátrahagyott négy évet, amikor diplomataként, oktatásügyi tanácsosként dolgozott a párizsi Spanyol Követségen, majd 2008 szeptemberétől követségi attaséként a budapesti Cervantes Intézetet irányította. A versciklus az emlék éji ébrenlétével kezdődik, az érzékek ismeretével – olvassuk el a „Szerelmi szárnyalás” ciklus „Hatodik érzék” című versét, a megélt vagy elképzelt varázslatot, családi időket és tereket: arcok, tájak és a vízparti város pillanatai, a jelenben élő, jövő nélküli kitörülhetetlen múlt, a Duna örök vonzása végtelen szépségével...Itt kezdődik az út a feledéshez: egyrészt az amnézia parancsainak ellenállva, másrészt az emlékezet lemondásáig vezetve az olvasót az „énekekkel”, az „árnyékok halhatatlanságával”, végül az emlékekkel, habár azt is kimondja,

mediada ya la noche los proyectos ambulantes de bailarinas rotas, las eternas promesas del teatro, todo el ballet nacional húngaro, músicos, gentes del cine, el atardecer del diseño... Es un agradable espacio que transpira paz. Divanes corridos de cretona color verde pálido, de altos respaldos, con cierto aire a viejo ferrocarril español, y paredes recubiertas de fotografías de tiempos internacionales en sepia o blanco y negro, de divas del *bello canto*, escritores, actores y coristas. Allí oficia Lajos Valázsik — Pappa — el rito del pálinka mientras su prudencia pone al día al visitante. Iban entrando amigos y conocidos: Márk Lakatos, Eva Bértok, Andrea Ladányi, János Szász, Félix Lajkó, Judit Schell, Csaba Pindroch..., hasta una sombra fracasada y ebria de bailarina rubia de nombre olvidado mendigando su cóctel.

En Thália fui privilegiada testigo de hasta qué punto eran gratos al oído los versos de *Proceso al olvido* traducidos a la lengua magiar por András Simor y Eva Dobos, amigos del poeta, a quienes asimismo debemos la versión húngara de esta antología. En la hasta ahora última entrega se alojan los muy variados días de Pérez Bazo en la capital húngara. Atrás dejaba cuatro años de diplomacia al frente de la Consejería de Educación de la Embajada de España en París, pues en el mes de septiembre de 2008 habíasele encomendado dirigir como agregado de Embajada el Instituto Cervantes de Budapest. El poemario propone escarbar en la trasnoche del recuerdo la constancia de la existencia, el conocimiento de todos los sentidos — léase de la serie "Volidas de amor" el poema "Sexto sentido" —, el hechizo de lo vivido o imaginado contextualmente, es decir, en espacios y tiempos familiares: rostros, paisajes e instantes de la ciudad aquincense, el

hogy „soha sem akarta leírni”, ám ugyanakkor megtervezi az utat a feledéshez, mint „jogos védelmet”, annyi feldúl! szerelem után. Ekként megkönnyebbül és megtisztul, sorra véve a fájdalom okait, és költői fikciót alakítja az „Adásvétel”-ben, az „Időtlen idő”-ben és a „Hattyúdal” első szakaszában, ez utóbbiról a magyar olvasó, már címéből is tudja, hogy a hattyú utolsó énekéről van szó. Végleg bezárul a remény, már csak a feledés és a megvetés paradicsoma marad, annak felismerése, hogy „halhatatlan már csak a feledés lesz”, nosztalgia nélkül kell ítéletet mondani a lehetetlenről és az ürről a régen kicsírázott reménytelenség nevében: „Maradjon minden így örökké,/hamis órák emlékei közé helyezve,/a semmi tavasza a Dunánál.” Tematikus különbözősége miatt nem került bele az életmű válogatásokba az „Öt vers Magyarországból, kódával” ciklus, itt jelenik meg először. Az olvasó minden bizonnyal nagyra értékeli majd mindazt, amit a költő Magyarországon átélt.

Történhetett volna másképp is, de a véletlen vagy a sors úgy akarta, hogy ez az antológia akkor jelenjék meg, amikor a szerző, napjaink spanyol kormányának meggondolatlan intézkedéseinek ellenfeleként kénytelen befejezni hivatalos ténykedését Budapesten, áramolva és költözködve, mint városi folyói: a Szajna, a Duna.. Jól tudja, hogy a Garonne mindig várja őt.

*Diana Pebarezzo
Budapest, Párizs, 2012 októberében*

SIMOR ANDRÁS FORDÍTÁSA

pasado indeleble detenido en el presente y sin futuro, el Duna siempre imantado por la inmensidad de la belleza... Ahí arranca el proceso al olvido: consiste, por un lado, en la resistencia a los decretos de la amnesia, a la abdicación de la memoria, como “cántiga”, reconociendo “la inmortalidad de las sombras”; por otro, en describir retrospectivamente — a través de los recuerdos, aunque lo dicho “nunca quiso escribirlo”—, y al mismo tiempo proyectándolo, un viaje iniciático hacia el olvido, como “legítima defensa”, después de quebrados los amores. Fue esta la manera, que tanto alivia y purifica, de ir enumerando las causas de ese dolor muy consabido que bien resume la ficción poética de “Compraventa”, “Tiempo sin tiempo” y de la primera estrofa de “Hattyúdal”, composición esta última que ya en su título, como el lector húngaro sabe, anuncia el canto postrero del cisne. Cerrada a cal y canto la esperanza, solo cabe intentar alcanzar el paraíso de la desmemoria y del desdén, de reconocer que lo que fue “sólo será inmortal en el olvido”, de sentenciar concluyentemente sin nostalgias la imposibilidad y el vacío, que resumen inmisericordes lo que germinó antaño: “Quede aquí ahora todo para nunca / entre recuerdos de horas torcidas: / primavera de nada junto al Duna”. Debido a su diferente temática quedó fuera de la obra la serie que bajo el título “Cinco poemas desde Hungría, con coda” se publica aquí por vez primera. El lector apreciará lo mucho que el poeta vivió en Hungría.

Acaso pudo ocurrir de otra manera, pero la casualidad y la fortuna quisieron que esta antología apareciera cuando su autor, contrario a los despropósitos del gobierno español de nuestros días, se dispone a dejar sus ocupaciones institucionales en Budapest para proseguir su fluir y su mudanza, como los ríos ciudadanos

tan suyos: la Seine, el Duna... Bien sabe que el Garonna siempre estará esperándole.

Diana Pebarezzo
Budapest – Paris, dias de octubre de 2012

Bibliografía Javier Perez műveiről: költészet
Bibliografía de Javier Perez Bazo: poesía

Litúrgica labranza, Madrid, Ediciones Rialp-Adonais, 1981.

Didáctica menor, Toulouse, Éditions Hélios, 1992;

Desde el vértigo, Palma de Mallorca, Calima Ediciones, 2001.

Herida en la memoria, en *Reversos. Poemas escogidos (1973-2003)*, Málaga, Veramar, 2004.

Reversos. Poemas escogidos (1973-2003), Málaga, Veramar, 2004.

Proceso al olvido / Ítélező út a feledéshez, Budapest, Z-füzetek, 2012.

VÁLOGATOTT MINIBIOGRÁFIA A SZERZŐRŐL
Bibliografía mínima y selecta sobre el autor

DÍAZ DE CASTRO, Francisco: "Desde el vértigo", en *El Mundo Cultural*, 12 de septiembre de 2001.

MIRABEM, Jean: "La intrahistoria recurrente en *Didáctica menor*, de J. Pérez Bazo: amor, memoria e ironía", *Hispania*, 5, 1993, pp. 35-41.

PEBAREZZO, Diana: "Advertencia final (Notas para una edición crítica)", en J. Pérez Bazo: *Reversos. Poemas escogidos (1973-2003)*, Málaga, Veramar, 2004, pp. 193-209.

– –: "Cerrando adioses (Llamémoslo epílogo)", en J. Pérez Bazo: *Proceso al olvido / Ítélező út a feledéshez*, Budapest, Z-füzetek, 2012, pp. 88-96.

RÓDENAS DE MOYA, Domingo: "Introducción" a *Desde el vértigo*, Palma de Mallorca, Calima Ediciones, 2001, pp. 7-10.

BELSŐ BESZED

*

DESDE ADENTRO

Kezdetek

*

Iniciales

(1973-1975)

CSAK AZ ÉLETHEZ KELLESZ, SEMMI MÁSHOZ

Szép vagy, mikor a vágytól
leigázva
jössz felém obszcén, lassú
lépteiddel,
véget nem érő lassúsággal,
s közben
mozdulatod, mint hajló
nádszál ível
merészen át a levegőn, s
tudom, hogy
lélegzeted ritmusa, s
minden, minden
úrnővé tesz, engem meg
rabszolgává.

Kárhozatomnak más
értelme nincsen.
Csak az élethez kellesz,

SÓLO PARA VIVIR TE NECESITO

Qué hermosamente sierva
del deseo
eres cuando te acercas tan
obscena
hasta mi, tan interminable,
como
el junco que en su
movimiento deja
la arrogancia y los ecos
suspendidos
en el aire, sabiéndote la
dueña
de esta respiración que me
esclaviza.

Sólo en ti doy sentido a la
condena.

Sólo para vivir te necesito.

semmi máshoz.

NORMA JEAN

Lassan már annyira beléd
szerettem,
hogy valóságos lettél, s ott
bolyongtam
a lobogó selyemruhák alatt
elveszeten a sápadtkék
gyönyör
két homorú, mély öble
közt.

Aztán hirtelen felcsapott a
tűzvész,
s fehér izzással, mint a hó,
lobogva
bugyogtatta ki magmáját a
lélek.

És lassan-lassan
halványodni kezdteél,
karcsú derekadat köd
borította,
a hasadat meg felfalták az
árnyak,
és már nem voltál más,
csak
két szimmetrikus árnyék,
a tarkótól lefelé szakadék
nyílt,
ahová a kisfiúk lezuhannak,
nyaldosó nyelvek a hát
homokívén,
az ajkak nem rajzolnak már
ki ajkat...,

S akkor megöltek téged
a barbiturátok, s
megértettem,
mikor a máglya végleg
kihunyott és elhamvadtál,
hogy halálodat én magam
okoztam,
hogy én magam
gyilkoltalak meg, nem más.
Ott feküdtél meztelenül a
földön,

NORMA JEAN

Te estaba amando
lentamente toda
y eras ya tan real que me
perdía
debajo de las sombras de
tus ropas
de seda, entre los dos
cuencos cóncavos
de pálido placer azul.

Después llegó el incendio,
repentino,
una ardiente llama color de
nieve,
la combustión del alma a
borbotones.

Y te fuiste desvaneciendo
poco
a poco. Se nublaba tu
cintura
antes brevísima, era sombra
el vientre
y dos inmensas sombras
simétricas recordabas,
acaso un abismo fue la
nuca
desde donde rapaz se
despenaba
la lengua hasta la sombra
de la espalda,
los labios ya no construían
bocas...,

...y entonces te mataron
los barbitúricos, y
comprendí
entonces, cuando se
extinguió la hoguera
definitivamente,
que tu sombra se me venia
encima,
que yo mismo te había
asesinado
y yacías desnuda sobre el

s izzó parazsam véreddel
vegyülve
áttetszőn kivirágzott.

A magány ébresztett fel
akkor reggel.
Az álom hordaléka
mi más, mint lassan
behegedő emlék?

suelo
convertidas mis brasas y tu
sangre
en flores transparentes.

Después se despertó la
soledad.
¿Qué queda tras el vértigo
sino la cicatriz de la
memoria?

Szertartásos szántóföld

*

Litúrgica labranza

(1981)

MAGÁNYOS KŐ

*Ilyen az életem,
kődarab,
miként.*

Miként te,

apró kődarab.

(León

Felipe)

Micsoda magány él ebben
a kváder-
kőben, a főtér megsebesült
sarkán..
Milyen pontosság és
mértékletesség,
micsoda nyugalom
erezetében
vésője nyomán a
történelemnek.

Miként gránit, mely dacol a

PIEDRA SOLA

*Asi es mi vida,
piedra,
como tii. Como*

tii

pequena.

piedra

(León

Felipe)

Qué soledad se advierte en
esta piedra
sillar, la esquina herida de
la plaza
mayor. Qué exacta
sobriedad la suya,
que quietud en sus vetas
engastadas
por el cincel callado de la
historia.

viharral
 s az évek csapásaival, oly
 tisztán
 magasodik az ember
 büszkesége:
 tudja, az élet bárhogy is
 sikálja,
 sorsát megváltoztatni úgyse
 képes,
 mozdulatlanul áll ott az
 esőben,
 eltökéltsége adott neki
 formát,
 véste pórusról pórusra,
 hogy végül
 bizton álljon meg rajta a
 tömör fal.

Így állsz te is az élet előtt,
 kő vagy,
 a falazatban
 nélkülözhetetlen,
 a fal szíve, pillér, amelyen
 nyugszik
 a felemelt homlokú
 egyszerűség:
 a múlhatatlan anyag, az
 időnek
 talpköve, mely a létet
 megformázza.

SEBESÜLT KÉZ

Minden fájdalom fölfakad
 kezemből
 ámulva, amikor a fény belé
 vág.
 S feléd fordulok, és
 kereslek téged,
 tekinteted tapogatom, és
 érzem,
 hogy hirtelen bugyogással
 születesz meg,
 mint mágikus emlék, nagy
 biztonsággal
 sebre tapintó. Le nem
 győzhetem már

Como el granito expuesto a
 la intemperie
 y a golpe de los años, tan
 pulida,
 se alza la dignidad del
 hombre: sabe
 que el roce de la vida no
 desgasta
 incapaz de horadar en su
 destino,
 que nunca cambia el gesto
 tras la lluvia,
 que le dio forma la firmeza,
 poro
 a poro, para acomodarse en
 ella,
 para ser solida pared y
 cumbre.

Así eres tu frente a la vida,
 piedra
 imprescindible en la
 mampostería
 del corazón, pilar donde
 reposa
 la frente erguida de la
 sencillez:
 la materia inquebrantable y
 el canto
 del tiempo que modela la
 existencia.

MANO HERIDA

Todo el dolor me brota de
 la manó
 con el asombro ante la
 repentina
 luz. Y me vuelvo hacia ti,
 te busco,
 te tiento la mirada y
 adivino
 que me naces en breves
 borbotones
 como mágico poso, como
 tacto
 seguro siendo herida.
 Nunca venzo

e szenvedélyt, e magvak
elvetését.

Tiszta vágás vagy, épp csak
annyi gennyel,
amennyi feltör életem
sebéből,
mint lelkemből a vér,
nyoma sincs hegnek.
Hang vagyok, habár
némaságba fojtom
nyöszörgésed néma nevét.

És mégis
jössz, uralsz engem, és
teszel raboddá
te, vérem, gyönyöröm.
Miközben lassan
öledbe vonnál, hogy
mindent bejárjak
e vén ujjakkal, melyek értik
immár
misztériumát a mezítlen
testnek.
Te, ki a bőség vagy
liturgiámban,
meszelt, fehér ház, gabona
kalásza,
tapintható zene, várj meg,
maradj itt,
tapadj e tenyérhez, hogy
hallják, lássák,
mint leszel lassan alvadt
vércsomóvá,
mint készíted elő dús
aratását
ma ennek a szerelmes
érintésnek.

DOBOS ÉVA FORDÍTÁSAI

esa pasión, la siembra de lo
extraño.

Te encuentro en corte
limpio, sin más pus
que la huella profunda de
mi vida,
como sangre dél alma, en
llaga pura.
Soy voz aunque me quedo
silenciando
el nombre mudo de tu
queja.

Pero
me vienes, me dominas,
me aprisionas
tú, sangre mía, gozo mío. Y
quieres
tenerme en tu regazo,
cultivarte
entre estos viejos dedos que
conocen
la desnudez completa y su
misterio.
Tú, posesión y hartura en
mi liturgia,
la cal brillante de la casa,
mies
propicia, música palpable,
espera,
quédate ungiendo a estas
palmas, que oigan,
que vean cómo te
conviertes coágulo,
cómo blanqueas, cómo das
cosecha
con tu pulso a este tacto
enamorado.

Kis oktatókönyv

*

Didáctica menor

(1982-1997)

HORDALÉK

Versekben azt olvastad,
 hogy megtéve
 bizonyos életkor kanyarjait
 ideje leltárt készíteni arról,
 melyik dolog hajdan miért
 veszett el.
 Ezért vagy itt, megannyi éj
 után most
 az emlékek utcáin
 kóborolva
 a képzelet borától részegen,
 és nincs sürgetőbb, mint
 veled magaddal
 megosztani immár
 véglegesen
 annyi nap elmúltával
 árnyak és belviszályok
 megmaradt hordalékát.

Itt, e kései őszben,
 számtalan nyilvánvalóság
 után
 elhatározod, nem térsz
 vissza többé
 csaló bánatodhoz, az
 álmokhoz se,
 fegyvertelen, legyőzött
 az emlékezet, kísérteni sem
 tud.

RESACA

Leíste en los poemas que
 pasado
 el recodo de cierta edad
 conviene hacer el
 inventario,
 buscar el argumento a lo
 perdido.
 Por eso estás aquí, después
 de tanta
 noche callejeando los
 recuerdos
 borracho de imaginación,
 sin más urgencia que
 cumplir contigo
 mismo definitivamente,
 después de tantos días con
 resaca de sombras
 y luchas intestinas.

Aquí, en este alto otoño,
 después de innumerables
 evidencias,
 decides no volver a los
 embustes
 de la melancolía, ni a los
 sueños,
 vencida y desarmada
 la tentación de la memoria.

»Természet tudományok«

«Ciencias de la naturaleza»

FELEJTÉS

És te vagy,

OLVIDO

Y eres tú,

imádott Loli

A hetedik nap huszonnégy
óráját
teljes egészükben
neked ajánlom.

Már majdnem éjfél, és én
elfeledtem
újjáalkotni genezisedet:
bokáid fennhéjázó
kicsinységét,
lábadnak pontos méretét,
törékeny
hasadékok, hollófekete
göndör hajad, szimmetriáid,
kettős
gömbödet, az ovális
szakadékot,
hová belemerül a szem, két
különálló
kebled, és a kint futva
hátrad útján,
a tüzes ajkak égő
nedvességét,
a lebeny mögött egy titkos
helyet...

Elvarázsolva álltam ott
mindvégig
áttetsző tekinteted
foglyaként.

DIPTICHON RÉSZLET

Luzmaríanak

Egy

Megszületett, tengereket
átszelni.
Hajóinas sipkában,
tengernagyi érmekkel,
málnaszínre
emlékeztető papucsokkal

Loli, adamada.

Las veinticuatro horas de
este séptimo día
estarán dedicadas
enteramente a ti.

Es casi medianoche y he
olvidado
reconstruir tu génesis:
la breve elevación de los
tobillos,
el volumen exacto de las
piernas,
la frágil hendidura, el
azabache
rizado, simetrías, dos
esferas,
la sima oval donde se
abisma el ojo,
los senos separados, la
tortura
carnal que es recorrer la
espalda,
la humedad tan ardiente de
los labios,
detrás del lóbulo un lugar
oculto...

Estuve todo el tiempo
absorto
bajo el dominio
transparente de tu mirada.

DÍPTICO DEL PASO

Para

Luzmaría

Uno

Nació para surcar futuros
mares.
Viste gorrito de grumete,
medallas de almirante y
zapatillas
con el mismo color que la

lábán.
 A földdel egy vonalban
 karjainak segítségével
 mászik,
 a csonkolt tengeri
 hullámokon
 a bűnös nyomai után
 eredve,
 vonszolva fájdalmát és
 büntetésem.

Kettő

Nézzétek velem:
 lábujjhegyre áll,
 körülötte a lég,
 lába ritmusát már fölfedezi.
 Hosszú a folyosó, de
 végigjárja,
 és feledi, hogy kerámia
 padló
 van a szalonban, hét
 horgonyt rakott
 útjába a sors a
 gyerekhajóknak,
 a hajókötelet fölszedi s
 elindul,
 magas és kalandvágyó nő,
 szökellve
 tengeliceként, ölelés
 nyomában,
 győzelmét élvezve.

Nézzétek őt,
 velem e termetet, lefejezi
 holnap a tekinteteket,
 bolondos
 ugrásai és vágyakozó röpte
 mintha felhők volnának:
 első lépte
 ennek a balettnek,
 győzelme tánca
 a táncosnők között a
 legelsőnek.

frambuesa.
 Camina a ras de suelo,
 reptando con la ayuda de
 sus brazos,
 rastreando las huellas del
 culpable
 por las truncadas rutas
 oceánicas,
 arrastrando su daño y mi
 castigo.

Dos

Vedla conmigo: se alza de
 puntillas
 alrededor del aire
 y ya descubre el ritmo de
 los pies.
 Muy largo es el pasillo
 aunque lo vence,
 olvida que hay baldosas de
 cerámica
 en el salón, que puso siete
 anclas
 el destino a sus naves
 infantiles,
 y decide soltar amarras,
 irse
 aventurera, erguida, hasta
 el abrazo
 con brinco corto, como el
 del jilguero,
 gozando su Victoria.

Contemplad
 conmigo ese talle que
 degollará
 mañana las miradas, y sus
 giros
 alocados, y el vuelo de sus
 ansias
 que son de nube casi: este
 ballet
 de los primeros pasos, esta
 danza
 tan triunfal de primera
 bailarina.

NORMA JEAN (II)

Tévelygésem a lábaddnál
kezdődik:
tíz színes kicsiny
dália virág,
könyörgésem bokádból
rügyezik ki
(szédület, mágnes, kínzás,
szolgaság),
ruha és ügyetlenség
merészsége
(pacsirtaremegés, mezíten
lázas)
fészke az ösztönöknek vagy
oázis,
öröm, büszkeség csúcsai,
áttetszők,
fent, még fentebb a
kigyulladó nádas,
és tarkódnál pihen meg
végül röptöm
csókolva ajkad letépett
virágát.

Normám...én
szemérmetlen alkotásom.

SIMOR ANDRÁS FORDÍTÁSAI

NORMA JEAN (II)

Se eleva el extravío desde
el pie:
diez coloradas dalias
diminutas,
los clamores brotando en el
tobillo,
(vértigo, imán, esclavitud,
tortura),
la audacia del vestido y su
torpeza,
(temblor de alondra,
insurrección desnuda),
un oasis o el nido del
instinto,
cumbres de orgullo y
júbilo, traslúcidas,
arriba, más arriba el junco
ardiente
el descanso en el vuelo de
la nuca,
por fin la flor del labio
deshojada...

Norma mía..., de mi
impudicia hechura.

»Spanyol történelem«

«Historia (de España)»

35. LECKE (HARMADIK OSZTÁLY)

Volt, aki elment, hogy kenyeret
keressen, vagy megszabaduljon a
végtelen tél hidegétől; tömegesen
távoztak, lapok közepette, melyeket
nem olvastunk, mert tövestől
kiszakítva nem tudtuk elolvasni őket

LECCIÓN 35 (TERCER GRADO)

Algunos se marcharon para buscar el
pan o desprenderse del frío de un
invierno interminable; se fueron
haciendo multitud entre las páginas
que no leíamos, que arrancadas de
cuajo no pudimos leer durante el
tiempo del insomnio. Salieron por la

az álmatlanság ideje alatt. Ugyanazon a szűk ajtón mentek ki, melyeken át a névteleneket kihajították.

Akkoriban íródott a dicsőség ismert története, a nemzeti becsület egyetlen, szent és nagy kötelességéé. Az egybegyűlt püspökök néhány tábornokkal egyetemben, dekrétumba foglalták, hogy egyenlő arányban kell szétosztani a népnek, tartományok szerint, az ezeréves holtak és a szentek maradványait, a mártírok kék emlékeztető szalagjainak tömkelegét; literes tejporok, félelem a gyóntatószékben, hit a haragban, holttestek halmai, devizáért megvásárolt romok...

És folytatódott a véget nem érő vereség pirkadata idegen földeken, miközben itt a pulpitusok nagylelkű szónokai és a legmerészebb konkvisztátorok némán nézték, mint vonul be baldachin alatt a tudatlanság.

misma puerta estrecha por la que arrojaron a otros sin nombre.

Por entonces se escribía la historia conocida de la gloria, del deber único, sagrado y grande del honor nacional. Reunidos los obispos y algunos generales decretaron distribuir al pueblo equitativamente, por provincias, los restos de los muertos milenarios y de los santos, los recordatorios azules repetidos de los mártires, litros de leche en polvo, el miedo en el confesionario, fe en el rencor, montones de cadáveres, las ruinas que compraban con divisas...

Y siguió amaneciendo la derrota inacabable en tierras enemigas, mientras aquí los generosos pulpitos y los conquistadores más intrépidos permanecían mudos viendo entrar bajo palio la ignorancia.

MOURIR DE SA BELLE MORT

A legfrissebb hírek szerint,
minden ősztón
halálesetek követik
egymást,
sajnálatos emberi
veszteségek.
A hideget okolják érte.

Az egészségügyi és
gazdasági
minisztérium statisztikái
szerint
egyre növekszik a szederjes
halottak, a kapualji árvák,
a külvárosi hullák,
a névtelen, ömlesztett,
nagybani

MOURIR DE SA BELLE MORT

Según las últimas noticias
ocurren muertes sucesivas
cada final de otoño,
inevitables pérdidas
humanas.
Se ha inculcado al frío.

Según las estadísticas
del ministerio de salubridad
y economía, suben más los
muertos
amoratados y los huérfanos
de portales, los muertos de
suburbio,
los anónimos, a granel, en
rama,
los vivos sucesivamente

mennyiségű egykori élők száma.

Bár pánikra még nincs ok, már csökkentett adóval lehet lakást szerezni a hétköznapok hídjai alatt; kormányunk ösztönözni fogja a hadsereg által kiselejtezett bádogtartályok, használt ruhák, pokrócok fogyasztását.

Tömegméretű oltókampány szükségeltetik kivédendő az időjárás viszontagságait, össze ne omoljon a munkaerőpiac, járványtól s fertőzéstől megtizedelve; kartonpapírokat is osztanak majd, nagy áruházak göngyölegeit, s kórmegelőző kesztyűket a katasztrófasújtott övezetekben.

A következő minisztertanácsi ülésen jóváhagyják a tervezetet minden létező óvintézkedéssel, s ma este szózatot intéz az elnök a nemzethez tíztől tíz ötig bezárólag: „Tudjuk, hogy az áldozatok családjainak szemszögéből mit jelent ez az újabb súlyos terrorcselekmény...”, mondja majd nagy meggyőző erővel.

De az újságpapírok alól megint kikandikálnak a halottak.

Úgy látszik, nem védték meg őket kellőképpen a halálukról szóló

muertos.

Aunque no ha de cundir el pánico:

ya se han bajado los impuestos para adquirir vivienda debajo de los puentes cotidianos; este gobierno animará al consumo del latón, de la estraza, de las mantas que desechó el ejército.

Se buscará remedio con las campanas de vacunación masiva contra la intemperie para evitar la destrucción de empleo, la plaga y el contagio; y se repartirán cartones, embalajes de grandes almacenes, algunos guantes profilácticos en zonas declaradas catastróficas.

En el consejo de ministros próximo se ha previsto aprobar un borrador con todas las medidas cautelares y esta noche habla el presidente a la nación de diez a diez y cinco:

«Decir desde el punto de vista de lo que significa para los familiares de las víctimas este nuevo acto grave terrorista...», dirá tan convencido en su firmeza.

Pero siguen desenterrando muertos debajo de papeles de periódicos.

hírek, sem az új törvény,
melyet
kiadtak e kóbor, gaz hideg
ellen.

Según parece, no se
protegiéron
suficientemente con la
noticia
de su muerte ni con la
nueva ley
contra este frio vago y
maleante.

A (TÁRSADALOM) BIZTOSÍTÁS NYILVÁNOS RENDSZERE

Sötétségben éltünk,
a kötelező jelszavak egy
ütemre
léptek a kabáthajtókákon
elszaporodó
fényes jelvényekkel.
Túlélők voltunk s észre se
vettük,
hogy a holtak még mindig
vöröslő foltként vannak
jelen
a temető falán, csak
halvány paca voltak
a nemzeti felszabadító
mozgalom szemében,
amely még mindig teli
torokból
éltette a halált.

Azóta nagyon változott
minden,
Spanyolország, mondják,
végre jó úton jár,
törvényeket hoznak a köz
javára.
Az imént rendelték el, hogy
az állam,
a nyilvános elhalálozások
új minisztériuma, s az e
célra
létre hozott egyesületek
útján,
dolgozzon ki egy nyugdíj-

SISTEMA PÚBLICO DE SEGURIDAD (SOCIAL)

Vivíamos a oscuras
la coerción de las consignas
al compas,
con las insignias de
hojalatería,
tan brillantes, creciendo en
las solapas.
Sobrevivíamos sin damos
cuenta
de que los muertos eran
todavía
una mancha rojiza sobre el
muro
del cementerio, un borrón
apenas
para la nacional liberación
que voceaba aún
los vivos a la muerte.

Mucho ha cambiado todo
desde entonces,
España, dicen, que por fin
va bien,
que se promulgan leyes
necesarias.
Ahora se decreta que el
Estado
a través del nuevo
ministerio
de defunciones públicas y
entidades
privadas creadas a tal
efecto,

tervezetet:
ne nézzenek bizonytalan
jövő elé,
kik békességet adtak a
zabolátlan
fölemelt öklű tetemeknek.
Méltányos dolog juttatások
révén
elismerni a szerzett
jogokat,
ha netán a megcsappant
memória
vagy a korai elhalálozás
a nyugdíjat veszélybe
sodorná.
Növekszik ezen kívül
jutaléka
három ledolgozott évéért a
hóhérnak,
s revizionista szellemiségű
alapítványi pénzüsszegek
fogják
finanszírozni, ha értekezést
ír
minden kérdést kizáró
nemlétezésükről
azoknak, kik a névtelen
árnyakra
löttek ott a fehér
vályogfalak előtt.

Sosem fogjuk immár
megérteni,
miért hódol a fiú mindig
az apa dicsősége előtt,
átírva családi történeteket,
s szobrokat emelve a
feledésnek.

DOBOS

ÉVA FORDÍTÁSAI

promocione unos planes de
pensiones
que complementen los
futuros inciertos
de los que dieron paz a los
indómitos
cadáveres de puno
levantado.
Pues conviene reconocer
derechos
adquiridos mediante
prestaciones
por contingencia de
jubilación,
por incapacidad de la
memoria
o por fallecimiento
anticipado.
Además se incrementará el
trienio,
por servicios cumplidos, al
verdugo,
y los fondos de las
fundaciones
con clara vocación
revisionista
tendrán subvencionados sus
estudios
sobre la incuestionable
inexistencia
de los que dispararon a las
sombras
sin nombre frente a
aquellas tapias blancas.

Seguramente nunca
entenderemos
por qué el hijo honra
siempre la conducta
generosa de la paternidad
reescribiendo historias
familiares
y levantando estatuas al
olvido.

A szédületből

*

Desde el vértigo

(1998-2000)

KÁPRÁZAT

Mikor medréből kiárad a lélek
végtelen, kielégítetlen
pupillával,
és érett, mérlegelő lesz a hang,
látni kezd a szem. Már csábítanak
feledések, szívverések,
gyeplőtlen igazság, minden hiányt szenvedő
rabszolgaság, ahol dicsfény övezte
tereket járt be szerelmes tekintet.
És mindez bensőséges énekké lesz,
fluoreszkáló, boldog aratássá,
amíg az emlékeid nem hazudnak.
És mindez forgószéllé, mélységes mély
repedéssé a lélegzetben, dörgő
emlékezetté, békéden birtokká.
Most harmatcseppel várlak, lélekgyötrő
szerelmesem, hajnalom,
te termékeny ragyogás...

Én vakságom.

DESLUMBRAMIENTO

Cuando del cauce se desborda el alma
con pupilas inmensas e insaciables,
bien medida la voz y sazónada,
a ver comienzan estos ojos. Tientan
olvidos o latidos, la verdad sin riendas, lo que fue menesterosa
esclavitud, espacios y nimbados
que anduvo la mirada enamorada.
Y todo es canto en esta intimidad
fluorescente, benéfica cosecha
es mientras los recuerdos no me mientan.
Y todo es tromba detenida, brecha
profunda en el aliento, estrepitosa
memoria y posesion sin pacto. Ahora,
con prontitud de aljofar, turbadora
amante mia, amanecida mia,
fecundo resplandor...

Mi

ceguedad.

*»Dialektika az
örökkévalóság ellen«*

*«Dialéctica contra la
eternidad»*

ÁTADÁS

Meztelenül a táj előtt,
amely
az erkély alatt névtelen
húzódik,
emlékezni fogsz volt
értékeimre,
ifjú izmokra, szökevény
tarkóra
a háthoz menekülve, haj
felhőkre,
lihegő árnyra a szemhéj
fölött,
és páfránynedvre az
ágyékodon.
De mióta életedet kitárod
adakoзва a dél forró
napjának
a bujaságtól kicsikét se
óva,
nincs könyörület, alamizna
sincsen:
már levegődet veszelve
felajánlod
elszánt kulccsal, a
fájdalommal nyitva
ajtóit, jöjjön a látogató
a házba, hol koldus voltam,
és vendég.

ENTREGA

Desnuda ante el paisaje que
debajo
de ese balcón se precipita
anónimo
recordarás que fueron mis
dominios
los muslos jóvenes, la nuca
en fuga
hacia la espalda, nubes de
cabellos,
la sombra jadeante sobre el
párpado
y la humedad de helecho
entre tus ingles.
Pero en tu vida, ahí, tan
bien expuesta
al sol de mediodía y
generosa,
tan poco protegida de
lascivias,
ya no hay limosna ni
misericordia:
porque te falta el aire, vas
abriendo
con llave decidida, con
dolor,
sus puertas, entregando al
visitante
la casa en la que fui
mendigo y huésped.

ROMOK

Mert a bizalmatlanság
állványai
felszakadoztak,
a vakolatot kétség és gőgös
rútság
pattogtatta le a falakról, és

REINA DE RUINAS

Porque se levantaron los
andamios
de la desconfianza,
los muros desconchados
con la duda
y la torpeza altiva, sin

tetőzet
nélkül maradt a ház, bár
lakójául
az őszinteség, s nem a
hamis címer
meg a rangra vágyó
káprázat készült,
mert földre hulltak
valamennyi szobrok,
mert összetörtek
mindahány idillek,
mert a sors összes útján
törmelék van,
romok királynőjévé
koronáznak majd téged.

A KÖLTŐVEL TOULOUSE-BAN

Egy szürke ember bandukol
a ködben.
Nem tudni, miről ír, a
feledésnek
idejébe címezve és
titokban,
mit gyönyörű, fiatal testtel
élt át.

Egy ember sétál a csatorna
mellett
(„Allées de Barcelone”, így
őszidő tájt),
felismerem őt ott a
platánfák közt,
miközben egy lompos
árnyékot üldöz.

Szeretett volna visszatérni
délre
violáktól futva, a felhők
rózsás
arcától menekülve, csak a
versek
között élő gyönyörrel élni
együtt.

Egy szürke ember mondta

techumbre
la casa que debía ser
morada
de la franqueza y no del
embeleso
por su falso blasón y su
linaje,
porque cayeron todas las
estatuas,
porque se derrumbaron los
idilios,
porque fueron escombros los
destinos,
te alzarán como reina de las
ruinas.

CON EL POETA EN TOULOUSE

Un hombre gris camina
entre la niebla.
Nadie sabe que escribe, que
al olvido
del tiempo y en secreto
escribe historias
vividias con un cuerpo
hermoso y joven.

Un hombre avanza al borde
del canal
(«Allées de Barcelone», en
el otoño),
y allí le reconozco entre los
plátanos,
persiguiendo la sombra
descuidada.

Él quería volver al sur
huyendo
de las violetas, de este
rostro rosa
de las nubes, vivir con los
placeres
que solo en los poemas se
consienten.

El hombre gris me dijo que

nekem, titkos
tükörbe nézve szenvedélyre
vágyik,
mert oly rövid kérdések a
virágok,
felelni nekik soha senki
sem tud.

SÓSZOBOR

Mert a látás és az öntudat
egyetlen villámmá lett azon
a napon,
a nyomok felé fordította
tekintetét,
amiket ama tengerész
hagyott
a hullámok felett.
Csakhogy akkor
valami megérintette az idő
határait,
és a nosztalgikus tajték
kirajzolt karok nélkül egy
szomorú só-
szobrot.

SIMOR

ANDRÁS FORDÍTÁSAI

»Megadás«

Cayínnak, in memoriam

I.

Van, hogy egy álnok
délután elárul,
s hátba döf a halált
megvesztegetve
pár hervadt öleléssel,
derűs nyugalmaival a
megszokásnak,
és azzal a békés

conviene
ver la pasión en un vedado
espejo,
porque las flores son
preguntas breves
cuya respuesta nunca nadie
sabe.

ESTATUA DE SAL

Porque el vuelo del ver y la
consciencia
fueron un día su único
relámpago,
quiso volver la vista hacia
las huellas
que el marinero aquel dejó
marcadas
encima de las olas. Solo
entonces
algo trazó los límites del
tiempo
y la espuma nostálgica
talló sin brazos una triste
estatua
de sal.

«Claudicación»

Cayin, in memoriam

A

I

Hay tardes traicioneras, que
asesinan
por la espalda y sobornan a
la muerte
con marchitas caricias,
con la serenidad de la
costumbre,
y con el plácido

meggyőződéssel,
ahogy bérnyilkos gyilkol.

Az ilyen délutánokon a
hűtlen
barátnő, majdnem feleség,
mint kőbor
szajha, mint megváltó,
mohón jön hozzád,
anyaian, s álnokul, túl
korán is,
akkor, mikor a nyár már
épp azon van,
hogy beérjen.

Fekete haját

aznap
kibontva hordja, derekának
íve
magas és büszke, mint
csipkeoromzat,
a múlhatatlanságnak
hirdetője.
De ölelése árulástól
szaglik,
álnokságtól, sietségtől,
csalástól.

Elmész, és tudod, mi volt a
hazugság,
s mi volt igaz. Elmész, a
derűs álom
hívott csak oda röpke
mosolyával,
mint mondtad, hogy
meghallgasd
miként nő magasra szára a
zabnak,
mint lüktet a
gesztenyefának szíve,
hogy hallgasd lélegzetét a
mezőnek,
mindezt, mi oly egyszerű, s
rejtély mégis.

II. CLAUDIO, A KÖLTŐ

Makacs a búcsúszavad, bár
jelezted,
hogy a sors és a feltámadás

convencimiento
del criminal a sueldo.

Esta tarde, buscona y
salvadora,
voraz, tan maternal y tan
canalla,
la amiga infiel o casi
esposa,
llega muy tempranera,
demasiado
pronto, cuando el verano
esta ya a punto
de madurar.

Esta tarde de

pelo
negro suelto y cadera
desbocada,
con altura de almena y
salvación
propone el aire, lo
imperecedero.
Pero su abrazo tiene olor
profundo
a deshora, a traición y a
alevosía.

Y te vas decidido con su
embuste
y su verdad. Te vas, te has
ido al sueño
sereno, como una sonrisa
breve,
para escuchar, dijiste,
cómo pacta su elevación la
avena
y el latido del chopo o del
castaño
y la limpia respiración del
campo,
que es sencillez pero
también misterio.

II. POETA CLAUDIO

Es tozudez tu adiós, aunque
avisaste
que habías claudicado ante
la suerte
y la promesa de resucitar

ígéretének engedték csupán
szabad ég alatt, a külváros
olcsó
kocsmáiban karcos
borokkal
és cigaretták mágikus
füstjével
eszterláncot, farkast és
fakírt játszva
nagy bámulatára a
gyerekeknek.
Már jóvátehetetlen
megérkezett.
Már csönd vagy. És nem
látlak
többé nyárfák és kalászkok
között,
se észak partvidékén
hangodat próbálgatva ujjaid
közt,
mielőtt felszállna,
megszületne az ének.

DOBOS

ÉVA FORDÍTÁSA

a cielo abierto, en las
tabernas gratas
del barrio con el vino
peleón
y el humo mágico de los
cigarros,
haciendo el corro, el lobo y
el faquir
ante el enorme asombro de
los niños.
Y ya has llegado
irremediablemente.
Y ya eres el silencio. Y no
te veo
entre otros álamos y otras
espigas,
ni en la playa del norte
calibrando la voz entre tus
dedos
antes de que volara y fuera
canto.

»Szobát belakva«

«Estrenado aposento»

BOSZORKÁNY

Jó a varázslat egészen idáig
üdén és ártatlanul
bátorság és rémület közé,
káprázat és tudatlanság
közé bújva.
Itt azután édességét kínálja
nyugodt búbájnak, hajnali
örömnek,
mint boldog márciusi
búzaföldek,
és megleli benne igazát
orvossága
a szerelemnek, gyógyírt
találnak benne
az álmok és a leghevesebb

BRUXA

Hasta aquí está llegando el
sortilegio,
con lozanía, con la
inocencia
que media entre el coraje y
el espanto,
entre el deslumbramiento y
la ignorancia.
Aquí, en esta dulce
convocatoria
a la fascinación serena, al
júbilo
tan mañanero como el de
los trigos
de marzo, encuentra su

fény is.

Jöjj, közelíts hozzám, jöjj,
boszorkányom,
éleszd tüzedet, pancsoddal
gyógyítsd meg ezt a szívet.
Tedd, hogy eltűnjenek
a sötét magány minden
terei,
és velük együtt a rossz
előérzet.
Tudom, nem a csalódás vár
reám
boszorkányszombatodon a
feltámadt
illúziókkal, se
gestusaidnak levegőből
megkaparintott bujasága, a
mámor
ármánya, emlékek
szitokszava sem.
Adj másik éjt annak, ki
koldul érte,
harmonikus lábat, lágy
sóhajtást,
izzó mellbimbót és a
csöndek
zenéjét, tiszta, áttetsző,
tengerentúli lélegzetet,
pézsmailatú mosolyt,
nedveset, mint a mandula
teje.

Jöjj, közelíts hozzám,
bűvöletem,
szégyenkezés nélkül, jöjj,
igézz meg,
hisz annyira vártam, törj
most be hozzám,
mikor kirajzolódik,
érkezőben
az örökkévalóság.

verdad la pócima
del amor, la certeza de los
suenos
y la luz más intensa.

Ven, acércate más, ven,
bruja mía,
reaviva el fuego y sana
con tus brebajes este
corazón.
Haz que desaparezca
el espacio de oscuras
soledades
y mal presentimiento.
Sé que no existe engaño en
tu aquelarre
de ilusiones recién
resucitadas,
ni en tus gestos que atrapan
la lujuria
por el aire, ni estafa en el
delirio,
ni oraciones blastemas de
recuerdos.
Concédele otra noche a
quien mendiga
la armonía del pie, el
suspiro suave,
los pezones erectos y la
música
en los silencios, la
respiración
tan clara, transparente, de
Ultramar
y una sonrisa que destile
almizcle
y savia, como la leche de la
almendra.

Ven, acércate más, embrujo
mío,
sin arrepentimiento, ven,
hechiza
lo que tanto esperaba e
irrumpe ahora,
cuando comienza a
despuntar y llega
la eternidad.

SZOBÁT BELAKVA

Pour

Odette et Marc Vitse

Nézd a jeleket: mint e
délutáni
esőt, annyira jótékonyan
áztat
arcot, és tisztít, és felismeri
elszánt lépteit annak,
ki szembejön,
magabiztosan, fentről,
megkönnyebbülés ez, vége
a viharnak.
Belemerülök, mint
nagylelkűségbe,
csontomig bizakodva.

Ez a könnyű eső az ég
jeleivel üzen, nézem
gomolyfelhőit
bánatnak és feledésnek,
vigaszt hoz,
váratlan csillag idáig világít
szobámba, hol a nyugalom
remeg.

IF I COULD WRITE THE BEAUTY OF YOUR EYES

Veled voltam akkor New
Yorkban is:
szemed vezetett, és az élet

ESTRENANDO APOSENTO

Pour

Odette et Marc Vitse

Mira los signos: como en
esta lluvia
de media tarde, tan
benefactora,
que moja el rostro, y
limpia, y reconoce
el decidido paso de quien
camina
de frente, calle arriba, muy
seguro,
existe alivio y el fin de la
tormenta.
Cómo en su generosidad
me calo
hasta los huesos
confiadamente.

Esta lluvia menuda trae
signos
al cielo raso donde observo
el cúmulo
de olvidos y desastres, trae
aliento,
la inesperada estrella que
ilumina
el aposento donde se
estremece la calma.

IF I COULD WRITE THE BEAUTY OF YOUR EYES

También estuve en Nueva
York contigo:
tus ojos me guiaban y la

anélkül,
hogy észrevette volna, a
világba alászállt
megengedve a szélnek,
hogy a végtelenül
hosszú és végtelenül
magányos
hídon kiadatlan hőstettek
prelűdje
és engedékeny kockázat
legyen.
Emlékszem, hogyan
repítette a Hudson
szemed lázongó szépségét
határtalan tengerek
irányába,
emlékszem, a megöszült
víz felett
nyugtalan gyereklényed
tükréként
kirajzolódtak derekak és
bolygók.
Ha írni tudnék, egy ízben
ezt mondtad,
szemed szépségét ha leírni
tudnám...

Máig őrzöm New Yorkból
teveled
egy megérinthatetlen láb
varázsát,
miközben csókra elszántan
repültünk
a liften fölfelé, s ezer vak
vággyal
érveltél azért, hogy
ajándékkul kapjam
dicsőségét a legédesebb és
legmúlandóbb tünékeny
éjszakának.

PÁRIZS, XIV. KERÜLET

Megköszönöm, hogy
eláztatja orcád
Párizs esője, és

vida
sin ser notada descendía al
mundo
dejando que el viento sobre
el puente
inmensamente largo,
inmensamente
solo, fuera el preludio de
proezas
inéditas y riesgo
consentido.
Recuerdo cómo el Hudson
trasladaba
la belleza rebelde de tus
ojos
camino de unos mares sin
fronteras,
recuerdo sobre el agua
encanecida
reflejada tu edad de niño
inquieta
por conseguir cinturas y
planetas.
Si pudiera escribir, dijiste,
la beldad de tus ojos, si
pudiera...

Hoy conservo de Nueva
York contigo
los tientos irredentos de
una pierna
mientras subíamos tan
decididos
en ascensor un beso
y a ciegas aducías mil
razones
para obsequiarme con la
gloria
más dulce y pasajera de
una noche.

PARIS XVIe

Agradezco que moje tu
mejilla
la lluvia de París, que nos
imponga

rákényszerít,
hogy a fülkéből a kapualjba
fussunk,
és a buszmegállóba azután,
hol árnyak között toporgó
lábadnak
esővert ívét nézem,
megköszönöm, hogy a
szemaforok
a csókok ritmusára
váltakoznak,
és hogy bevégezzük e
pénteket
a testet és a verseket
belakva.

E szobában, Párizs,
tizennegyedik kerület,
a felhasadt ajkak
lány illata szederére
hasonlít,
és montparnasse-i kávé
ízére ízük.

A SZÉDÜLET ELŐTT

Engedd, hogy úgy nézek
rád, mint a búzamezőkre.

Ki tudna jobban átölelni,
mint én,
mikor hátadat,
remegéseidet belengik
megváltó és bőkezű
délutánjai
ennek a jótékony
áprilisknak?, milyen
hűségre próbálok találni,
ami már érett adomány,
akár a
fehér csipő? Sohasem volt
csalárd
ez a hely, se különleges
örtorony,
ahonnét könnyű dolog
kifürkészni

correr de la cabina hasta el
portal
y luego a la parada de
autobús
donde entre sombras
parpadea inútil
el escorzo mojado de unas
piernas;
agradezco que el ritmo de
los besos
lo marquen los semáforos
y convengamos acabar un
viernes
habitando la carne y más
poemas.

En esta habitación, París
catorce,
los labios disecados
tienen un tibio olor a
zarzamora
y sabor a café de
Montparnasse.

ANTES DEL VERTIGO

Déjame contemplarte como
a los trigos.

¿Quién podría ceñirte como
yo
en las tardes de abril tan
redentoras,
tan generosamente
detenidas
sobre tu espalda y tus
temblores?, ¿qué
fidelidad probada necesito
si es ya sazón y donación la
alzada
cadera blanca? Nunca fue
alevoso
este lugar, insólita atalaya
desde donde se otea muy
fácilmente
el verdadero rostro de los

a szédületek legigazabb
arcát:
hiteles próbáját a
megadásnak.
Nem őrizzük-e ebben a
szokásban,
mi tiszta ölelés s ránk
boruló vágy,
feltámadásunk szerelmi
dalát,
mikor térdhajtás vagyunk
és magas csúcs,
mikor véget nem érő ima
vagyunk
a szerelem felszentelt
órájában?

Engedd meg, hogy
nézzelek, könyörögve,
mielőtt ajkam csókjai
benépesítenék
hátad sivatagának minden
pontját,
s a kalászkok remegni
kezdenének.

»Ég az ő urával«

MEZTELEN ÁLOM

Tested öbleibe hatol lassú-
lassú
léptekkel ez a káprázó
fény,
a tekinteté, annyira
megfontoltan,
mint lélek és nyugalom egy
költeménybe:

homályos üvegek mögött
fölhevül az eső, és te nem
tudod,
mily öröm meztelenül
nézni téged,
míg mellettem alszol, míg

vértigos:
la auténtica misión de
concederse.
¿No tenemos en esta
costumbre,
que es puro abrazo y bien
cuajado enlace,
nuestra resurrección y
nuestro cántico,
cuando somos genuflexión
y cúspide,
cuando somos un rezo
interminable
en esta hora sagrada del
amor?

Déjame, pues, contemplarte
como súplica,
antes de que estos labios
míos pueblen
la plenitud desierta de tu
espalda
y comience el temblor de
las espigas.

«Cielo con dueño»

SUEÑO DESNUDO

Se adentra en la ensenada
de tus anatomías
con paso lento este
deslumbramiento
de la mirada, tan
pausadamente
como se adentra el alma y
la calma en un poema:

detrás de los cristales
empanados
está la lluvia en celo y tu
no sabes
que nos gusta desnuda
contemplarte

álmodsz,
álmodba lépek, hogy
bilincsbe verjelek.

ALAMIZSNAKÉRŐ MOZDULAT NÉLKÜL

Szerelmes kezed mennyire
szeretném
ma délután enyémnek
tudni. Vágyom
nyugodt kezedre, félsz
nélkül, anélkül,
hogy bizonytalan röptöm
bőrödet,
szárnyak meghitt helyét
érintené.
Férfikarod derekamat ölelje
sarlóként, vagy repüljön,
mint a lepke
hajamtól örömömnek
mosolyáig,
bokámtól föl bizalmatlan
tarkóig,
szoknyámtól lelkemig.
Akár a tajték,
mi zátonyomra elszántan
betör,
és ott megnyugszik,
meghódítva engem.

Ez az izzás elér
lélegzetével,
március virága,
megérett gyümölcs,
betöltött vágy, lopni
sosem akar, óvón fedi fel
keblem puha tejszínét,
nememet, a remegő sebet,
mi
megbékül a vággyal,
kezeddél, odaadásommal,
tettre készek mindig.

mientras duermes de lado,
mientras sueñas
que me incorporo al sueño
de esposarte.

SIN EL GESTO DE LA LIMOSNA

Cómo quisiera que tu mano
amante
esta tarde tuera posesión.
Mano
serena, sin escrúpulos, sin
vuelo
inseguro donde es la piel
un íntimo
recinto de alas. Esa
agilidad,
que se hace abrazo de
hombre en mi cintura,
como el de la hoz, acaso
mariposa
desde el cabello hasta la
sonrisa,
desde el tobillo hasta la
nuca incrédula,
desde la falda al alma.
Como espuma
que irrumpa decidida en mi
arrecife
y en él se acalme porque
fue conquista.

Ese fervor tendría con su
aliento
la flor de marzo
y el fruto ya maduro,
seria la ambición cumplida,
nunca
ladrona, descubriendo
cautelosa
la nata desplomada de mis
senos
y el sexo, herida trémula
que pacta
con ella, con tu mano, y
con mi entrega,

siempre curiosas.

ARS AMANDI

Lolinak

Egyszerűen szükséglet,
kiolthatatlan szükséglet
szeretkezni veled.

Talán eljön a nap, amikor
megszerzed
az ősrégi titkot,
ami a padlás megsárgult
fényképein
lakik (ahol tudtuk nélkül
heverték
rongybabáid és
ólmkatonáim);
amikor a szerelem
visszhangzik
a szakadékokban, mint a
tenger
és meglep minket
fénytől ittas és hitetlen
kamaszok arcával,
akik követelik
meztelen lelkük igazát
tágra nyílt szemmel.

HAJNALI PIHENÉS

A sötét szögletben a
szendergő kő
anyaga békén nyugszik.
Újraéled
most, miközben te alszol,
óvakodva
a pihenő kő rejtekére lépek.

ARS AMANDI

Para Loli

Una necesidad
sencillamente,
una necesidad irrenunciable
es el amor contigo.

Quizás el día llegue en el
que tengas
ese misterio anejo
que habita en las
fotografías amarillentas
del desván (donde sin
saberlo estaban
tus muñecas de trapo y mis
soldados);
cuando el amor se escuche
todavía
en los acantilados, como el
mar,
y nos sorprenda
con el rostro de los
adolescentes
ebrios de luz e incrédulos
que apuran la verdad
de sus almas desnudas
con los ojos abiertos.

DESCANSO DE ALBORADA

En el ángulo oscuro
adormecida
es canto la materia.
Reverdece
ahora mientras duermes y
recorro
su expuesta placidez
discretamente.

A láb nem vezet a szöglet
sarkához,
gyöngé lépcső se, melyen
odaérek,
hol e veszendő éjszakának
fénye
olthatatlan, öngyilkos
szökevény lett.
Nincs más, csak könyörgés
a levegőben,
bujaság, élvezet, még alig
élnek
a félig alvó izmok. A
merész térd
messzi kezemmel tervez
szövetséget
mezítlen örömének
hajlatával,
miféle bátor gög, egyre
merészebb,
hiszen az édes cselszövést,
kibomlót,
és szememet már tudhatod
tiédnek.
Míg a hajnalban alszanak
az izmok,
az elmosódott has is lassan
ébred,
a csípő őszi térképe is
alszik,
virrasztás végét tervezi a
lélek,
hogyan fegyverszüneti
területedre
illetlenül betörve, nézve
téged
medren fölfelé rajtad
végigfusson
ostromával elszánt
tekintetének,
hol annyi csoda van, annyi
varázslat.

Tekintet kitisztul, a percnél
vége,
kicsiny illetlenség zátonyra
futva
a közönyt adó feledésbe ér
be,
akkor volt enyém, mikor
merészségét

La pierna que camino no es
confín
ni frágil escalón por donde
asciende
inextinguible el trasluz
suicida
de esta noche habitada,
hasta perderse.
No es sino plegaria sobre el
aire,
lascivia, halago, musculo
excedente
entredormido. Y la rodilla
audaz,
si esta pactando con mi
mano ausente
la cumbre de su júbilo
desnudo,
qué altivez avanzando tan
valiente,
sin freno, mientras haces
tuyos mis ojos
y la dulce intriga. Mientras
duermen
con exacta dimensión de
amanecida
los muslos, el desvanecido
vientre
y el atlas otoñal de la
cadera,
es desvelo y proyecto
evanescente
adentrarse en tu tregua de
guerrero
con imprudencia y tino,
navegarte
cauce arriba, surcarte como
asedio
de la contemplación, a la
intemperie
de tanto milagro y de tanto
hechizo.

Se me aclara la mirada y
me enmudece
ese pequeño escándalo
varado
que como olvido yace
indiferente,
que hago mio recordando

az idővel versenyre kelve
mérte
szemben vele, és
ébrenléttől sem félt.
A ravasz fény
megállapodik végleg
növekedő árnyékával a
keblen,
hol előtűnnek, szédítően
szépek,
ovális csúcsok, és könnyű
lélegzet
moccanásai. Álom nem ér
véget,
magad ölelve alszol még
sokáig,
és éleszi gögös
mezítlenséged
kíváncsi vágyam, válladig
feljutva,
tévelygek bennük, és
semmit se kérek.

Végül fölérlek a szökevény
nyakra,
zördülő diók óvjanak az
éjnek
fénylő hosszától és minden
nevektől.
A derűs nyugalom öblébe
térsz meg,
mint hadsereg, amely
riválisának
szédületét elfogadja
övének,
az áll karcsú vonalához ér
máglya
tekintet, a kamaszlány arcra
téved,
hol halhatatlan szelídség
világlík.
Miközben alszol. És
miközben nézlek.

Mialatt ébredsz, amikor az
ajkak
koldusok, szirmuk kigyújtja
a légnek
selymét, mikor már nincsen
áruló szem,
és a fehér fogacskák

cuándo
arboló su arrogancia, como
frente
al tiempo fue medida y fue
vigilia.
La luz de nuevo astuta se
detiene
en la sombra crecida sobre
el pecho
donde despuntan
vertiginosamente
las cumbres cárdenas y los
suspiros
se desmoronan. Mientras
así duermes,
con descuido abrazándote a
ti mismo,
con desnudez altiva que
pervierte
la expectación, remonto
hasta los hombros
y me extravió en ellos
quietamente.

Por fin alcanzo el cuello
fugitivo,
el rumor de la nuez que te
protege
de otros nombres y de otras
largas noches
luminosas. La calma te
obedece
como un ejército entregado
al vértigo
rival, y asciendo, cautelosa
asciende
la visión hecha hoguera a
la esbeltez
de la barbilla, al rostro
adolescente
y a su perfil donde
alumbras un gesto
de inmortal masedumbre.
Mientras duermes.

Mientras despiertas, cuando
son los labios
mendigos y huele a pétalo
y se enciende
el aire, cuando ya no hay
ojos traidores,

visszatérnek,
mikor újra illat vagy, és a
sűrű
szemöldök a szemekkel
együtt ébred,
lélegzetem tekinteted
belakja,
és az időben otthonra lel
végleg,
fölötted egy amazon
kivirágzik.

cuando regresan los
blanquísimos dientes,
cuando eres otra vez
perfume, cuando
unas espesas cejas se
sorprenden
y se alberga mi aliento en
tu mirada
y en la certeza el tiempo se
contiene
y sobre ti florece una
amazona.

Sebzett emlékezet

*

Herida en la memoria

(2001 – 2003)

LÁTOGATÁS

Te, pontos lélegzet,
bizonyosság, bensőm
fény csiszolta
nyugtalansága,
ne szűnj meg dobogni,
őrizd meg az érintés
varázsát,
hiszen nem lopás, se gúny,
se sértés
az igazság birtoka, az
emlékektől
terhes has... Kényszerítsen
útra kelni
a szerelem elragadtatott
kádenciája
fulladozásomat leigázva
ismét.
Legyen a déli nap lüktetése
ez a duzzadt érverés és

VISITACIÓN

Tú, soplo exacto,
certidumbre, entraña
inquieta esmerilada por la
luz,
no dejes de latir, disponme
al tacto,
pues no es hurto, ni burla,
ni arrogancia
la posesión de la verdad, el
preñado vientre
de los recuerdos. Que
provoque el tránsito
al amor la cadencia de tu
arobo
y vuelva a someterse a mis
jadeos.
Que sea pulsación de
mediodía
ese latido tan henchido y

ömölgön
rám, mint szerelmes
lélegzet.
De bánatod is érje el
a gyűlölet végtelenjét és
tapints ki engedelmesen
és mohón a kiolthatatlan
bosszúvágyat.
Egyszerűen érintsd,
érezkeld, népesítsd be
a heves, nő utáni árvaságot,
ami vagyok.

»*Fut az idő*«

TERRAÇO ATLÂNTICO

Másik oldalán álltunk a
cserjésnek
egymást vonzó tekintettel,
és akkor
elhatároztad, egész éjt
fizetve
léphetek hozzád. Meglehet,
mi ketten
erre születtünk.
Emlékezetünknek
meséit és titkait fölfedezni,
mi erőszakkal jelentkezik
érett
korban, bolond hajótörést
követve.

A lélek határait eltörölni.
Vén kalmárokként, kik
rendezni kezdik
kedveskedések, mosolyok
számláit,
tenger illattal várt ránk az
ébenfa,
fahéjba faragva egy
váratlan kép,

fluya
sobre mi como aliento
enamorado.
Pero también que tu
aflicción alcance
la infinitud del odio y
tiente, dúctil
y voraz, la venganza
inextinguible.
Sencillamente roza, palpa,
puebla
la orfandad de hembra en
celo
que soy.

«*Corren tiempos*»

TERRAÇO ATLÂNTICO

Al otro lado del arbusto
estábamos
imantando miradas y
decidiste
que me acercase al precio
de una noche
completa junto a ti. Tal vez
nacimos
para ello. Para descubrir las
fabulas
y el enigma de esta
memoria nuestra
que en la perdida edad
irrumpe a golpe
de ola loca después de los
naufragios.

Era como borrar al alma
limites.
Alli, a merced de viejos
mercaderes
se saldaban caricias y
sonrisas,
el ébano con fuerte olor a
mar,

ösztöneinkre várakozó
célpont,
a szavakat mi így szereztük
vissza,
mit ajkainkon fiatalok
hagytak
hajdanán elfeledve. Én,
emlékszel,
vagy ők mindannyian, mint
cinkostársak
énbennem, útjaidat
egyengettük
a sivatag időben, hívtunk
téged
megittasodni, egyedüli
móddal
a lehetetlent elérni. Utána
végtelen parton, mögötte
kristályég,
vagy ágyban szerelem
szerzett hitével
élet fonákját éjben
megtalálva.
Két lény, hatalommal és
gyöngédséggel
töltekeztünk, és ifjúi erővel,
a szépség gyönyörétől
megremegve.
A lélek határait eltörölni
De meztelenül talált ránk
az óra,
a nosztalgiáé. A tenger
habján
az új nap pimasz
ragyogása, és a
fáradtság nyugodalmas
békessége
erőszakos haraggal felszállt
akkor.
Mefogadtuk, e perchez
visszatérünk,
de én tudom, többé sosem
találsz
más szemeknek
bűvölő mágnesében,
akkori percünk.
Húsomat áldom, hogy
tenéked adta
összeesküvő varázsigéjével
az élet ellenében azt a
percet

la imagen esculpida en la
canela
y el blanco que indagaban
los instintos;
alli recuperamos las
palabras,
que dejaron los jóvenes
olvidadas
en nuestros labios. Era yo,
¿recuerdas?,
o acaso fueron todas ellas
cómplices
en mi, quien te allanaba los
caminos
desérticos del tiempo y te
invitaba
a la ebriedad con la que
solo puede
asirse lo imposible.
Dispusimos
luego la playa
inmensamente sola
detrás de los cristales,
sobre el lecho
los logros del amor, y a
oscuras vimos
el otro lado oculto de la
vida.
Estaba la belleza
estremeciéndose
de juvenil presencia entre
dos seres
tenidos de poder y
masedumbre.
Era como borrar al alma
limites.
Pero nos sorprendió
desnudos la hora
de la nostalgia. Encima del
océano
el insolente resplandor del
día
y la plácida calma del
cansancio
levantaron el vuelo
bruscamente.
Prometimos volver a aquel
instante,
pero sé que jamás te
encontraré
en el imán lejano de otros

augusztus éjjel, a tengerrel
szemközt,
az Atlantica sugárúton,
többé visszhangja,
vágya ismétелhetetlen.

ojos,
que no habrá espacios
donde comerciar
con lo que fuimos.
Agradezco a mi carne que
te diera
con su conjuro la
conspiración
contra la vida detenida
mientras
una noche de agosto, frente
al mar
de la avenida Atlântica, se
hacía
clamor y eco de un tiempo
irrepetible.

ADOMÁNY

Ki sosem ismerte egy
szemhéj remegését,
se vakmerőségét
nyughatatlan ajkaknak,
se az udvarló suttogásokat,
melyeknek üteme az
örületig fokozódik,
nem ismeri az életet. Aki
nem volt
ragadozó test, számolatlan
simogatás,
léleknek kiszolgáltatott őszi
levél,
nem ismerte a mohó
harapásokat
a keblek ibolyaszín
csúcsain,
se a szárnycsattogó
gyönyör verejtékét,
se a tüdő zihálását, se az
erős
lúgkőszagot, se egy
nedvességtől
sóvár nyelv mozdulatát, se
a lábakra mélyedő
csókokat, se az átadást...
Aki nem szerezte meg
szövetséges szemek
győzelmét,

DONACIÓN

Quien nunca conoció el
temblor de un párpado
ni la audacia de labios sin
repose,
ni los solícitos murmullos
yendo
desde el compás del ritmo
al desvarío,
desconoce la vida. Quien
no fue
cuerpo rapaz, caricia
innumerable,
una hoja de otoño a merced
del alma,
ni conoció las dentelladas
ávidas
en las violetas altas de los
pechos,
ni el sudor del placer
batiendo alas,
ni el alboroto del pulmón,
ni el fuerte
olor a la lejía, ni una
lengua
avara de humedades, ni los
besos
en los pies, ni la entrega...
Quien no obtuvo
la victoria con ojos aliados

se körmök hasította
barázdákét a hátán,
a szűk és sötét cellába se
lépett be,
nem ismeri a szerelem
egyszerű
teljességét, ami üdvözlet és
határtalan
adomány, annyira
makulátlan,
mint a hajnal mindenre
elszánt fénye.

SEBHELYEK

Beteges méltósággal
sugárzik
ez a test most kitéve
bárminek,
másik szobában
szemezgetve szerelmet,
annyira eleven, annyira
rabnő, mint akkor.
Amazon könyörgésemre
emlékszem,
meg arra, mily nehéz
bevarosítani
a feledés hiányzó
sebhelyét.

SIMOR

ANDRÁS FORDÍTÁSAI

»Aszfalt színpad«

MADAME ELZÁSZ- LOTHARINGIA

Mondják, Homéroszt
énekelte, s szemében
nyugalom zöldell, mint

ni hizo los surcos de unas
en su espalda,
ni dio la estrecha celda más
oscura,
desconoce la plenitud
sencilla
de amar, que es bienvenida
y donación
sin cotos, tan
inmaculadamente,
como el claror intrépido del
alba.

CICATRICES

Con la morbosa majestad
que irradia
este cuerpo tendido a la
intemperie
deshojando el amor en otro
cuarto
tan viva y tan cautiva como
entonces,
recuerdo mi plegaria de
amazona
y lo difícil que es cicatrizar
la herida imprescindible del
olvido.

«Tramoya del asfalto»

MADAME ALSACE LORRAINE

Dicen que cantó a Homero,
que sus ojos
son calma verde, como el

trópusi tenger.
Zsugorin kuporgatta össze
kincsét:
ezer rongyot, lomot,
műanyag holmit,
tört porcelánt, fej nélküli
babákat:
vándorzsibvására egy halott
gyermek
vén babakocsija. S mivel
bölc s asszony,
vereségét elismerve,
jótékony szívvel,
koldusként egyezik ki a
világgal.
Birodalmában lakozik,
miközben
a jósághoz eseng
fizetségéért,
s monológja alatt kinyújtott
karja
örökké a levegő húrján
játszik.
Átok-e vagy imádság, amit
mormol,
istennő vagy boszorkány
szól belőle,
imádság tán ahhoz, ki
lomjainkat,
s rongyainkat megszenteli.
Most hallgat.
A kapualjban pihen
kocsijával,
boldogan és kacéran,
rózsaszínre
púderezett orcákkal, ott
pihen most,
a magány gönceibe
öltözötte:
rontás, boszorkányság távol
van tőle,
békés, mint ki a szerencse
kegyeltje.

DOBOS

ÉVA FORDÍTÁSA

mar del trópico.
Reunió avara el milagro del
escombro:
mil trapos, ruinas, loza
rota, plásticos,
muñecas sin cabeza, su
ambulante
almoneda en un viejo
carricoche
de niño muerto. Porque es
sabia
admite su derrota y salda el
mundo
con la alta caridad de los
mendigos.
Esta en su reino mientras
solicita
salario a la bondad con el
monólogo
de ese brazo extendido que
le tienta
perenne el pulso al aire. Es
el adiós,
blasfemia o rezo, diosa o
bruja, el himno
que conjura el asfalto y su
leyenda,
la estraza y el cartón, quien
santifica
los desperdicios. Pero
ahora calla.
Descansa en el portal con
su botín,
tan feliz y coqueta, con el
polvo
rosado que maquilla las
mejillas,
con los harapos de la
soledad:
sin maleficio ni aquelarre,
plácida,
como alma de la dicha y la
fortuna.

MÁSODIK

BULTO SEGUNDO

CSOMAG

Mint békés csomag
egy kapualj árnyékában
horgonyzott le
hajótörések és birodalmi
bárkák
történeteivel, gögös kalóz
diadalaival.
Talán alszik. Csatáit piheni
a gránitkövön, miközben
megőrzi
kincsét: egy lapot
a vörös hajónaplóból
kitépve.
„Biztos irány nélkül és
néhány tengerésszel,
kiket táplálni kell”, ez állt
odaírva
a papírdarabkára.

Fényre

vágyó árvák
a szemei, mint az a rongy,
amelyre
érdemrendjeit kirakta,
az elhaladók pénzerméknek
vélik.

SIMOR

ANDRÁS FORDÍTÁSA

ÉBEN

Időt árul vagy krokodilok
bőrét,
karátot, csapdát,
domborított tördísz,
kéjt, szemüveget, parfümöt,
zenéket,
elefántcsontot és lakatlan
szívet,
mely járdaszélre cserélte a
trópust.
Befogadták őt a városi
törzsek,
panziók, strandok,
rendőrségi fogdák.
Tárgyaktól övezett hercegi

Este bulto tan placido
ha encallado en la sombra
de un portal
cualquiera con historias de
naufragios
y naves imperiales, con sus
triumfos
de altivo bucanero.
Acaso duerme. Reposa las
batallas
en el granito al tiempo que
protege
su tesoro: una pagina
arrancada
a su rojo cuaderno de
bitácora.
«Sin rumbo fijo y algunos
marineros
que alimentar», había
escrito sobre
un trozo de cartón.

Estaban

huérfanos
de luz sus ojos, como el
trapo donde
expuso sus medallas,
que el mundo confundía
con monedas.

ÉBANO

Vende el tiempo o la piel
de cocodrilo,
quilates, cuero repujado,
trampas,
lujuria, gafas, música,
perfumes,
marfil y un corazón
deshabitado
que cambió el trópico por
las aceras.
Lo adoptaron las tribus
ciudadanas,
pensiones, playas y
comisarias.
Príncipe se invistió de los

fenség,
méltóságos őrszeme a
nyomornak,
karjai közt egy hosszú
éjszakával.
Illegális tengereken hatolt
át,
hogyan éhségét
csomagolópapírba
göngyölve járjon be idegen
földet,
ládáiban titkait is cipelve.
Azt álmodta, hogy
kiárúsította
gyönyörű ében s
mandulavirág szín
öltözékét, a habosat,
keményet,
s hogy Afrika fényes,
fekete teste
az utca végén lassan
elenyészik.

DOBOS

ÉVA FORDÍTÁSA

KLEENEX

Ezek a fiúk, akik hirtelen
odalépnak a megálljt
parancsoló
szemaforokhoz, a délután
fintorai
és csüggesztő lényei, pedig
egyszerűen
csak felkínálják illegális
árújukat és reményüket,
és nem értik, hogy
föltekered az ablakot
és gázt adsz közönyödnek
utcán
fölfelé. Ezek a fiúk
káromkodnak
köszöntésedre és „nem!”-
edre, egyszerűen
orrod alá dugják papír
zsebkendő készletüket,
hogy felszárítsák az éhség

objetos,
vigía soberano en la miseria
con una noche larga entre
los brazos.
Había surcado aguas
clandestinas
para embalar sus hambres
en papel
de estraza, para recorrer
paisajes
con cofres donde anida
hasta el misterio.
Soñó que cierto día estaba
en venta
su traje hermoso de ébano
y de almendro
en flor, que era almidón,
espuma, nata,
que África perdería calle
arriba
de azabache su esmerilado
torso.

KLEENEX

Esos muchachos que se
aproximan
de repente en todos los
semáforos
detenidos, que son derribo
y gesto
de la tarde, que
simplemente ofrecen
su venta clandestina y su
esperanza,
no entenderán que cierres
las ventanas
y aceleres tu indiferencia
calle
arriba. Esos muchachos que
blasfeman
tu adiós y tu renuncia,
simplemente
exponen un surtido de
pañuelos

könnyeit.

para secar las lágrimas al
hambre.

**»Még gyűlölettel sem
tartozom nektek«**

*Ebből a történetből
megértettem, hogy a
m ű v e t m b e r e k
számára a szerelem megvetése
gyűlöletük kifejezésének
egyik módja*

(Ángel González)

**«Ni siquiera el odio os
debo»**

*Aprendí de esta historia
que a los hombres
educados en el desprecio
hasta el amor les sirve
para expresar su odio.*

(Ángel González)

**ÓDA A
GYŰLÖLETHEZ**

I.

Hiteles nemzetségtől, ezer
éves,
emlékeit, mint késeket
megőrző
nemzedéktől való
mozdulatoddal
késeid termékeny haragba
mártod,
áhitatával az igazságosztó
arkangyalnak. Lázaid
enyhet adnak
a szívnek, régi sebhelyeket
tépsz fel,
neheztelés gyűl a
tekintetedben,
vakon látod vele, ki téged
táplál.
Én ezért énekellek,
férfiaknak
boldog higiéniája, igaz
vagy
és konok, ellenállsz minden

ODA AL ODIO

I

De la estirpe de la
autenticidad
tienes el gesto, de la
milenaria
generación que empuña los
recuerdos
como cuchillos y en la
rabia fértil
los hunde con la devoción
de arcángel
justiciero. Tus fiebres dan
alivio
al corazón, reabres
cicatrices
y supura el rencor en tu
mirada
ciega viendo mejor a quien
lo alienta.
Por eso yo te canto, higiene
grata
de los hombres, por ser tan
verdadero
y tenaz, tan reacio a la
materia

felejtés
anyagának.
Nem foglak megőrizni,
habár megérdemelnéd
mindenképpen,
se bőbeszédűséggel, se
egyéb
szerelemnek szánt sokféle
szavakkal,
miként szokás. Vedd
csupán, gyűlölet,
vigaszom háláját, ígéretem
szilárd szavát, és
ellenségeinkre
hullj haragoddal, senki
sohasem
átkozhatja meg a te
véredet.

II.

Úzd messzire őket, mert
képesek
mindenre, kivéve, hogy
felismerjék
formáidat és
foglatosságod,
amivel aprólékosan
értelmet és méretet kínálsz
folyton
a neheztelésnek, nem
ismerik
végtelen gyönyörét az
éjszakáknak
temelleted, hisz kétséget
kizárón
lázad az egyedüli menedék,
hol nyugalomra találhat a
lélek,
jó balzsamára.
Úzd messzire őket: a
hitványságuk
rohassza el mindet, kik
féltekenység
kínja fonalát fércelik,
szövik
tudatlan irigységüket,
miközben
jótékony, hosszú kezdről
nem tudnak.

del olvido.
No te reservaré,
aunque bien la merezcas,
esa retórica que al amor
dedica
la gente de mi especie, ni
palabras
distintas. Recibe
únicamente, odio
mío, la gratitud por mi
consuelo
y la promesa firme de
enodiado,
grabada sobre nuestros
enemigos,
de que nadie maldecirá tu
sangre.

II

Tu recházalos, porque son
capaces
de todo excepto de
reconocer
la hechura de tus formas, el
oficio
con el que minuciosamente
das
sentido y proporción
a este resentimiento,
porque ignoran
el placer extremo de las
noches
junto a ti, y, sin embargo,
tu fervor es el único cobijo
donde puede encontrarse la
quietud
y el bálsamo.
Recházalos: la mezquindad
los pudre
y se entretienen en poner
hilvanes
al dolor de los celos y en
urdir
la envidia sin saber la
dimensión
de tu benefactora y larga
mano.
Ni siquiera merecen esa fe
en ti que solo a mí me

Azt se érdemlik meg, hogy
higgyenek
benned, e hitet csupán
nekem adtad,
vakhit és jelzés,
kitörülhetetlen,
emlékezetnek társa.
És ha a gonoszságnak
udvarolnak
vigaszadó áhítattal, ne
engedd,
hogy megkönnyebbüljenek
ízeidtől,
nem tudnak téged
veszendőn szeretni.

SIMOR

ANDRÁS FORDÍTÁSAI

BEATRICE MEGIDÉZÉSE

A hálósobában történtek
után,
egy nyáron, Rómában, a
vérpádon,
hallgatja az ítéletet a
kamaszlány Cenci.
Nem várva sem irgalmat,
sem kegyelmet,
bevallja az apagyilkosságra
szövetkezést,
s felkészül a halálra.

Ott, ahol élt, feleségnek
lenni
volt a legfőbb ábránd, ő
mégis
szeretőként vetette magát
az őr karjába,
vakmerően. Aztán lehunyta
szemét, s várta
mentő angyala halálos
csapását.
Nem az apát gyilkolta meg
a férfi,
hanem azt a betolakodó

concediste,
que es creencia ciega en la
indeleble
serial de la memoria.
Y si acaso cortejan la
malicia
con lenitiva devoción,
impide
que hallen aliviamiento en
tu apetencia,
pues no sabrán
perdidamente amarte.

REMEDO DE BEATRIZ

Después de las alcobas, un
verano
de Roma, ante el cadalso,
la joven Cenci escucha el
veredicto.
Sin esperar clemencia ni
piedad
declara el contubernio
parricida
y se dispone al acto de
morir.

Vivía donde medra la
ilusión
de ser esposa, atesorando el
riesgo
se aventuraba en brazos del
guardián
amante. Hasta que se hizo
la mirada
ciega y la salvación de su
ángel golpe
homicida. No fue asesinado
el padre, sino aquel instinto
intruso

öszönt,
mely ágyéka mocskos
hevével
lánya ágyát éjente
meggyalázta.

Négy évszázad múlva,
Franciaországban
eszedbe jut Beatrice a
vérpádon,
a lenyakazott kis Beatrice
az Angyalvár hídjánál lévő
téren.

Nézed be nem hódoló
tekintetét,
s lázadó és békés mosolya
nyugalommal tölt el: a
megbékélés
végső sóhaja, miután betelt
a bosszú.

Emlékszel, az
igazságtalanság lett
a törvény, mert szívből
beszéltél, s gögödet
nem értették, mert
meggyilkoltad
igazad megalázását s a
törvénytisztelő
félelemmel teli életet.
Ma Beatrice Cenci idézi fel
benned
a hóhérok iránti megvetést,
a makacs
küzdelmet, hogy megőrizze
büszkeségét,
amitől meg akarta fosztani
a senkik világa.
Te is megtagadod tőlük,
mint Beatrice tegnap, a
gyűlöletet.

Eljön az idő, tán már
úton is van, amikor az
imposztor
s gyülelész hívei kegyesen
földig hajolnak előtted
szégyenükben,
nemzetséged tetteid
dicsőítve.

que violaba su lecho cada
noche
con el ardor de desbocado
vientre.

Cuatro siglos después, al
sur de Francia,
recuerdas a Beatriz en el
patíbulo,
la pequeña Beatriz
decapitada
en la plaza del puente de
Sant Angelo.

Aquella insumisión estás
mirando
y te infunde sosiego su
sonrisa
rebelde y plácida, el postrar
suspiro
de la quietud después de la
venganza.

Decretaron, recuerdas, la
injusticia
por que hablabas de amor y
tu altivez
no comprendían, porque
asesinaste
la humillación de tu verdad
y el miedo
a vivir, a no ser
acatamiento.
Hoy Beatriz Cenci deja en
tu memoria
el largo menosprecio a los
verdugos,
su irreductible afán por
conservar
la dignidad de la que quiso
el mundo
de los necios privarla. Y tú
les niegas,
como ella ayer, el odio que
mendigan.

Vendrá el tiempo, quizás ya
esté llegando,
en el que el impostor
y sus bastardos bajarán
piadosos
la vergüenza hacia el suelo

Ítélező út a feledéshez

*

Proceso al olvido

(2009 – 2012)

ÉJI ÉBRENLÉT

Dobos Évának

Őrizz, őrizz meg
minden arcot, minden
képet,
az idő sebhelyét, percnyi
életet.

A legnehezebb az
emlékezetnek
hátat fordítani. Ne szólj
semmit, légy a
virrasztásban kitartó.

Bár hallod a kétség
zengzetét
vagy netán egy csalóka
árnyét,
és holt vizeket kéne
lecsapolnod,
engedj a szív csábításainak,
átmenetileg.

Csak az éji ébrenlétben
kapirgálj,
kutass, habár sosem találsz
rá
az értelem titkos terveire,
melyek a szemeket

TRASNOCHE

A Éva Dobos

Vigila, tú vigila
todos los rostros, todas las
imágenes,
la cicatriz del tiempo, la
vida del instante.

Lo más complejo es dar
siempre la espalda
a la memoria. Nada
digas y persevera en el
desvelo.

Aunque oigas el tañido de
la duda
o el de una sombra acaso
simulada,
y tengas que avenar las
aguas muertas,
debes tentar la suerte al
corazón,
que esté de paso.

Únicamente escarba en la
trasnoche,
escarba aunque nunca
consigas
encontrar la razón a la

mágnesként vonzzák.
Marad éber virrasztó,
a tapintás érettségét
ellenőrizd,
míg a szédület szét nem
foszlik végül
a hímport szaporítva, és a
hullámok között
a tenger meghitt moraja
hangzik fel.

conjura
que imanta los designios de
los ojos
abiertos. Permanece en la
vigilia
y comprueba la madurez
del tacto
hasta que vuelva a
desplomarse el vértigo,
y se propague el polen, y se
oiga entre las olas
la confidente intimidad del
mar.

»Ének a Duna mellett«

«Cántiga junto al Duna»

ARCKÉP

DNS-nek

Egyike vagy ez ártatlan
lényeknek
kik a szerelmet a járdán
felejtik,
hogy rátiporjanak, egyike
vagy
ezeknek, kik a
mandulavirágot
szürke tekintet
gomblyukába tűzik,
végtelenül szürke,
végtelenül
magányos, éjben maradó
tekintet,
széles, mint a hiány és mint
a tenger.

Egyike vagy a különc
hajósoknak,
kik újjáteremtik a
folyómedret
a kimerának, kit elfogni
vágynak,
megragadni a kezükkel a

RETRATO

A DN

Eras uno de esas ingenuas
gentes
que pierden el amor en las
aceras
para que se lo pisen, uno de
esos
que se olvidaba la flor de
los almendros
en el ojal de una mirada
gris,
inmensamente gris,
inmensamente
sola e incapaz para salir de
noche,
tan amplia como el mar y
las ausencias.

Eras uno de aquellos, de
los raros
navegantes que recrean los
cauces
a la quimera y pretenden
coger
el humo con las manos y

füstöt
és a mellükhöz szorítani,
mintha
övék volna, egyike vagy
azoknak,
kik pirakadattól a hajnalig
élnek
esztelen ábrándot
szófavízzel hörpölve,
birkákat számlálva
álmatlanul.

llevárselo
contra el pecho como si
fuera suyo
únicamente, uno de
aquellos locos
amigos de la madrugada al
alba,
que se bebían la ilusión con
soda
y contaban ovejas al
insomnio.

»Szerelmi szárnyalás«

«Volandas de amor»

**I. JADIS, SI JE ME
SOUVIENS BIEN...**

*Jadis, si je me
souviens bien, ma vie était
un festin où
s'ouvraient tous les cœurs,
où tous les vins
coulaient. Un soir, j'ai
assis la Beauté sur
mes genoux...*

(Arthur Rimbaud)

Hajdan, ha jól emlékszel,
hosszan nézted
a szerelem gödreit,
hajóútját,
mit könyörtelen idő
temetett be,
és a feledés sodrába
taszított.
Ezért ma szemhéjadat
nyitod tágra,
mikor másféle fényesség ejt
fogyul
megmutatva szépségét
térdeidnek,
ezért ma téged a nyugalom
ringat.

**I. JADIS, SI JE ME
SOUVIENS BIEN...**

*Jadis, si je me
souviens bien, ma vie était
un festin où
s'ouvraient tous les cœurs, où
tous les vins
coulaient. Un soir, j'ai assis la
Beauté sur mes
genoux...*

(Arthur Rimbaud)

Antaño, si recuerdas bien,
miraste
los surcos del amor, su
singladura,
los que el tiempo allanó
inmisericorde
y puso a la deriva del
olvido.
Por esto ahora levantas los
párpados
ante el asombro de otra
claridad
que sienta la belleza en tus
rodillas;
por esto te mece ahora la
quietud

És horgonyt másik óceánba
vetve,
éppen most, szemöldököd
összehúzva
nézel, riadtan a
találkozástól.
Hajdan, ha jól emlékezel,
az élet
nagy bankett volt, álmoké,
virrasztásé,
és nézni a karikás szemű
holdat.

II: «SZERELEM NYILA»

*Térj vissza, szerelem
nyila,
a félénk vadhoz, ki tőled
menekül.*

(Jorge

Hernández Campos)

Többé a szavak ne
szálljanak vissza,
nyílj ki sietség nélkül,
ahogy nyílik
kiadatlan versek felvágatlan
könyve,
törj szét engem, ahogy
álmokban törnek
a hullámok, mikor tajtékká
lesznek,
ledér nedvévé a
simogatásnak.

III. HATODIK ÉRZÉK

Szerelmi szerződés és
ölelés vagy,
ánizs illata az éj közepében,

y echas amarras en otro
océano,
ahora mismo, cuando
frunce el ceno
el sobresalto de la
bienvenida.
Antaño, si recuerdas bien,
la vida
fue un gran festín de
suenos y desvelos
hasta sacarle ojeras a la
luna.

II. «FLECHA DE AMOR»

*Vuelve flecha de amor
a latímida fiera que te
huía*

(JorgeHernández

Campos)

Que no haya más revuelo
de palabras,
ábreme sin premuras como
se abre
un libro intonso de versos
inéditos,
rómpeme como rompen en
los sueños
las olas antes de volverse
espuma,
libertina humedad por la
caricia.

III. SEXTO SENTIDO

Eres pacto de amor y eres
abrazo,
eres olor a anís de

és az emlékből a feledést
hallod;
hullámok közt a
legnagyobb hullám vagy,
hajnallal teli, mint e
szemek, épp úgy,
kik a retinán tanulták
meglátni
hogyan mekkorák itt a
búzamezők,
álom íze vagy valamennyi
kortyban.
Te, szerelem vagy, mi soha
el nem hagy.

IV. A TAVASZ NEM A FELEDÉSÉ

Lábujjhegyen érkeztél, mint
a hajnal,
szédületbe rántó
lélegzetéhez,
a levegő rabjához.
Óvakodva,
mint egy szívverés
visszhangja rontasz be,
zajtalanul, határ nélkül a
szívnek
egészen a legmélyéig
hatolva,
mikor a test örömet
tetoválsz
fényekkel, ragyogó
tekintetekkel,
ujjaiddal motozva az ő
hátán.

V. ONDE OS SONHOS TÊM MÃOS E PÉS

medianoche
y escuchas al olvido en el
recuerdo;
eres la ola más alta entre
las olas,
tan llena de alba, igual que
aquellos ojos
que aprendieron a ver en su
retina
la dimensión del roce de
los trigos;
eres sabor a sueño en cada
sorbo,
eres tú, nunca amor en
desbandada.

IV. LA PRIMAVERA NO ES UN OLVIDO

Has vuelto de puntillas
como el alba
a esta respiración por tanto
vértigo
esclava antes del aire.
Cautelosa
irrumpes como el eco de un
latido
y sin rumor ni límites te
adentras
hasta lo más hondo del
corazón
y describes el júbilo del
cuerpo
tatuando miradas,
claridades,
con los dedos sin cauce por
su espalda.

V. ONDE OS SONHOS TÊM MÃOS E PÉS

Meztelenségükről álmódott Roqueta partján. A szerelem a nyílt tengerbe szökött, eltúrte, hogy megláncolja az ég ellen törő, leglázadóbb hullám, kő és vágy felett, a levegő a szédületig kapaszkodott, hogy elveszék az ifjú lágyékán, mikor a hús a húshoz tapadt, és az amazon bujaságává változott. Ma, amikor feljött a nap fénye, másik álomhoz ért el, amelyben egy pimaszul fehér hattyú méltóságát a Duna bal partján feledte, kijött a vízből, egészen eléd lépett, meztelen Léda, csipkedni kezdte a mell fénylő bimbóját, tollát hasad alá dörzsölte, és eltűnt a félhomályban, ahol a bujaság élvezete a legizzóbb gyönyörre mélyül...

Két álom lábakkal és kezekkel.

Vannak álmok, melyek járnak és ölelnek, hajnallá lesznek minden ajkon, szemük kinyílik és csábít, mint szirének hada a tengert, miközben azt álmodják, hogy ők álmok, álmai a halhatatlanságnak

A JÓKAI TÉREN

Simor

Andrásnak

Váratlanul történt ez

Sonó sus desnudos en la playa de La Roqueta. El amor se escurría mar adentro, se dejaba encadenar con la espuma más rebelde y contra el cielo, sobre la piedra y el deseo, escalaba el aire para lograr el vértigo, para perderse entre las ingles de aquel joven muchacho, para crecer ascendiendo carne contra carne, para convertirse en lujuria de amazona. Hoy, venida la claridad del día, se acercó a otro sueño en el que un cisne insolentemente blanquísimo varaba su majestuosidad en la orilla izquierda del Danubio, y salía de las aguas y llegando hasta ti, Leda desnuda, comenzaba a picotear el alto resplandor del pecho, y acoplaba el plumaje bajo tu vientre e iba entre penumbra hasta donde se abisma con extremado deleite la fruición de la lascivia...

Dos sueños con pies y manos.

Hay sueños que caminan y que abrazan, que son amanecer en cada labio con los ojos abiertos, que seducen como al mar las sirenas, mientras suenan ser sueños de la inmortalidad.

EN JÓKAI TÉR

A Andrés Simor

Ocurrió de repente a

éjfél tájban.
Azon a sarkon jött egy
különös,
kortalan nő, a sugárút
úrnője,
és üveg pohárban nekem
kínálta
vörösborát, netán egy
koccintással
cinkosokként így éljük át a
hajnalt.

„Ebben a pohárban –
mondta – itt érik,
születik hajnal előtt az
igazság.”

De szeme kezemre tévedt
közönyöm tiltó mozdulatát
látva meg,
és én szemében a
mohóságot, mintha
határtalan elhagyatottság
egyedüli színével nézne
rám.

„Igyál, koccints velem,
akkor újra
tiédé teszel, mint a részeg,
ha sietősen kortyol.”

Ám akkor ajkam hitetlen
szájpecke
nemet mondott a pohár
varázsának.

Még orcáját kezem
megsimogatta,
és búcsúszava ott lengett a
légben.

Láttam, ahogy a semmiben
eltűnik
az ittasság sóvárgó éjjele.

KINCS

A mögött a kapurács
mögött állt meg
az idő, ott, ahol a lányka

medianoche.
A aquella esquina se acercó
una extrada
sin edad, dueña de las
avenidas,
que en copa de cristal
ofrecía solo
probar su vino tinto, acaso
un brindis
por vivir cómplices la
madrugada.

”En este vidrio — dijo— se
fecunda
y nace antes del alba la
verdad”.

Reconoció en mi mano
el gesto indócil de la
indiferencia
y yo en sus ojos la avidez
de un tiempo
con dimensión de páramo
y el único color del
abandono.

”Bebe, brinda conmigo,
volverás
a hacerme tuya, como en la
embriaguez,
a sorbo apresurado”.

Pero entonces, incrédulas
mordazas, mis labios
vedaron el hechizo de la
copa.

Reposé la mejilla en la
caricia
que en el aire su adiós
abandonaba.

Vi cómo se perdía en el
vacío
la nostálgica noche de
ebriedad.

TESORO

Detrás de la cancela aquella
estaba
el tiempo detenido, donde

járt-kelt, és szíve arra várt,
hogy
visszatérjenek hozzá egy
oly korai órán.
Ha most ajtót nyitni
odasietnél,
látnád, hogyan csábítna el
táncát őszi kertekben járva,
kibomlott hajjal,
merész tekintetű szemével,
olyan szerelmes, olyan
bensőséges,
mintha merészsége
félénkségre változott volna
át.
Ha ki szeretnéd nyitni azt
az ajtót,
gyönyörű lánykára találnál,
lázadó és egyúttal derűs
arccal,
hatalmas, zöld, beszédes
szemmel,
akár a nyugodt tenger,
türkizszínű.
De számodra nem létezik
már
különleges vonzalom.
Csupán
lemondásod hiánya,
elfogadni
az élet öregedő teleit
törékeny emlékeidről
lemondva
a feledés hosszú árnya
alatt.
és folyó év augusztusának
tizedik napján
ellátni érveidet
kézjeggyeddel
ebben a városban, ahol
verset írsz,
a Duna baloldali partján.

anduvo
una joven buscándole las
vueltas
en hora muy temprana al
corazón.
Si ahora a abrirla tú te
adelantaras,
verías cómo intenta
seducirte
danzando en los jardines
del otoño
con el cabello suelto,
con atrevido modo de
mirar,
tan enamoradizo, tan de
adentro,
como si le sobrara timidez
en vez de audacia.
Si quisieras abrir aquella
puerta
encontrarías a una hermosa
joven,
de aire rebelde y a la vez
sereno,
y sus enormes ojos muy
verdes y habladores,
color turquesa como el mar
en calma.
Pero no estás ya para más
querencias
de excepcional especie. Al
cabo, solo
falta tu abdicación,
reconocerte
en los viejos inviernos de la
vida,
y la renuncia a frágiles
recuerdos
bajo la larga sombra del
olvido,
y dejar tus razones
rubricadas
del año en curso, el día
diez de agosto,
en la misma ciudad en la
que escribes,
en la margen izquierda del
Danubio.

**»Az árnyékok
halhatatlansága«**

**«La inmortalidad de las
sombras»**

**NEM SZÁMOMRA
SZÜLETTÉL, DE
SZERETLEK**

(Mary Luz, testvérem)

Nem számomra születél,
de szeretlek.
Emeld rám szemed piruló
félénkség
nélkül, testvérem, hogy
lásd, a magányban
a csókok miképpen
szakadnak széjjel,
hogyan törtet a családi
hazugság
öröklött gyűrődésekkel
nyomában.
Ne legyél feledékeny
mindenáron,
hiszen szeretlek téged és
megőrzöm
az arcképet a könyvek
mellett, szinte
szürke már, kancsal,
összehúzott szemmel
szemüveged mögül
mérgesen néztél,
loknijaiddal, göndör hajad,
mint a
gesztenyefának kérge,
olyan színű,
rettentően szégyenlős
öltözékben,
bokád emelte merész röptű
hinta,
illendően, szelíden
üldögélve,
nem engedelmesen, se
várakozva,
csak hamar nyílt virágba
a lélek.

**PARA MÍ NO
NACISTE, PERO
TE AMO**

(Mary Luz, hermana)

Para mí no naciste, pero te
amo.
Levanta, hermana, un poco
más los ojos,
sin ruborosa timidez, que
veas
cómo en su soledad se
están quebrando
los besos, cómo avanzan
los embustes
del linaje, los pliegues de la
herencia.
No pretendas hacerte
olvidadiza
ahora que te conozco y que
conservo
junto a los libros el retrato,
casi
ya gris, del estrabismo y
del cenio
que enfadada fruncías tras
las gafas,
de tus bucles con idéntico
color
que la corteza aneja del
castaño,
del vestido extremadamente
púdico,
del vuelo audaz que alzaba
a tus tobillos
y de esa compostura,
masedumbre
sentada, que no es sumisión
ni espera,
sino temprana floración del
alma.

Bocsáss meg, testvérem,
hogy nem felejttem,
hosszú családi csöndek
közt miképpen
aludt ki torkodban az izzó
szála,
és megfojtott téged, a
kicsiny lánykát,
még csak egy előérzet neve
voltál.
Bocsáss meg, nyílt sebem,
hogy akkor téged
nem gyászoltalak, e
szederkék varrat,
ezek a könnyek nem
lophatnak vissza
hiányod véglegesen hűlt
helyére.
Nem számomra születél,
de szeretlek.

Térj vissza ragyogóan,
mint a halálos fény, mi
hiánnyá tett,
jöjj, a testvéri létet éleszd
újjá.
Fordítsd felém az arcod,
jobban mondva
maradj így, és nézz
profilból tovább,
mint napjainkban, miket át
nem éltünk,
és legfőképpen azt értsd
meg, szeretnék
vigasztalódnival veled itt, az
éjben,
tekintetemben tekintetem
látni
egyszerű intrikával, és
minden szégyen nélkül.
Nem számomra születél,
de szeretlek.

**ÁNGELA DORA
DUNCAN
(«PROMENADE
DES ANGEAIS»)**

Perdona, hermana mi a,
que no olvide
entre largos silencios
familiares
la bombilla parada en tu
garganta
hasta asfixiarte, cuando
eras muy niña
aún y eras premonitorio
nombre.
Perdona, abierta llaga mía,
el luto
que por ti no hice, esta
sutura cárdena,
las lágrimas con las que
nunca pude
devolverte la sisa de tu
puesto.
Para mi no naciste, pero te
amo.

Penetra luminosa,
como la luz mortal que te
hizo ausencia,
ven, resucita la fraternidad.
Gira hacia aquí la cara, no,
mejor
quédate así, con el perfil de
siempre
en nuestros días que jamás
vivimos,
y sobre todo entiende que
imagine
consolarme contigo en esta
noche,
que vea mi mirada en tu
mirada
con urdimbre sencilla y sin
remordimiento.
Para mi no naciste, pero te
amo.

**ÁNGELA DORA
DUNCAN
(«PROMENADE
DES ANGLAIS»)**

*Adieu, mes amis. Je
vais á la gloire!*

(Ángela
Dóra Duncan)

*Though lovers be lost
love shall no
and death shall have no
dominion*

(Dylan
Thomas)

Jöjjetek velem ünnepelni az
örökkévalóságot!
Az öböl fényénél
táncol az árapály, s a habok
levegőben lebegő
galambok,
ők teljesítik ki a csodát:
csak innen, a homokból,
amely fészekmeleg, mint a
gyerekkor,
innen álmodni meg a
pirkadati táncot
kétségek moraja és
késedelem nélkül
feltámadással és
alávetettséggel.

Eltelt az idő és eltelt a tánc.
A lábujjhegyen
ágaskodó lábfej zabolátlan
éneke,
a büszke és mezítelen
csodálattá
olvadt végtelen muzsika,
s a mindennél szabadabb,
lázadóbb kéz,
mint a nyárfa remegése,
a levegőt simogatni vágyó.

Eltelt az idő és eltelt az
élet.
S ha nem térnek is vissza
újabb nyarak,
sem részeg éjszakák az
augusztusi
hold peremén, sem

*Adieu, mes amis. Je
vais à la gloire!*

(Ángela
Dora Duncan)

*Though lovers be lost
love shall no
and death shall have no
dominion*

(Dylan
Thomas)

Venid a celebrar conmigo
la eternidad.
Junto a la luz de la bahía
las mareas son danza y las
espumas,
palomas suspendidas en el
aire,
completan el milagro:
únicamente aquí, desde la
arena
cálida como el nido de la
infancia,
se suena el espectáculo del
despuntar del baile
sin el rumor de dudás y sin
demora,
con su resurrección y con
su servidumbre.

Ha ido pasando el tiempo y
hasta la danza.
Era la insumisión
y el cántico del pie, tan de
puntillas,
tan altanero y tan desnudo,
música
infinita, fundida en el
asombro,
y la manó más libre y más
rebelde,
como un temblor de chopo,
con ansiedad de acariciar el
aire.

Ha ido pasando el tiempo y
hasta la vida.

egybehangzó
szívdobbanások,
sem szárnyzuhogató
erények,
sem a szemenként
lepergetett ugrások,
de halhatatlanok lesznek az
emlékeinkben.
Eltelt az idő és eltelt a
halál.
Annyi nap elteltével
a sebesen menekülő széllel
vezette a pirulást nem
ismerő,
hátra nem néző, merész
kompániát,
vezette táncos lábbal az
örömet,
a sugárúton, szemben a
tengerrel.
Nyakába selyemsálat
dobott
kacér menedékül, s az
hirtelen
szeszélyes hóhérvé lett,
kúszónövény,
hosszú sál, halálos, akár a
jóslat:
Isten áldjon titeket,
barátaim,
megyek a szerelem felé, a
dicsőségbe.

WERA

*(Rainer M. Rilke és Wera
Ouckama Knoop, újraéledve)*

Egy tükörfallal szemben
a tekintetek találkoznak,
szöknek,
jázminszirmok repülnek,
bűvöletbe
hullik szárnyaló forgással a

Aunque no vuelvan nunca
otros veranos,
ni ebrias noches al borde de
la luna
de agosto, ni más
conciertos de latidos,
ni virtudes con movimiento
de alas,
ni el salto grano a grano
desgranado,
inmortales serán en la
memoria.
Ha ido pasando el tiempo y
hasta la muerte.
Después de tantos días
con la velocidad del viento
huido
y aquella compañía sin
rubores,
sin mirar hacia atrás,
contracorriente,
conducía bailona la alegría
por la gran avenida, frente
al mar,
Una estola de seda daba al
cuello
vanidad y refugio, y fue de
pronto,
la sogá de ahorcado
caprichosa,
como la enredadera,
largo fular, mortal como el
augurio:
adiós, amigos míos,
me voy hacia el amor,
hacia la gloria.

WERA

*(Rainer M. Rilke y Wera
Ouckama Knoop, revividos)*

Frente a un muro de espejo
convergen y se escapan las
miradas,
vuelan pétalos de jazmín,
se arroba
en su unión con el giro

költő
eksztázisa és a ránevető
tánc.

Magányos jelenlétben
egyedülnek
a beszélő kezek,
felhővonaglás
röppen a léghöz,
míg agya áramlik
más napoknak édes
torkolatába.

Wera álom közepén
függeszakadva
lebeg verejték és zene
hullámán
táncát gyermeki
ügyességgel járva.

Múlandó a tánc, akárcsak
az álom
annak, aki ott visszatér a
múltba
fénybe vonva nyugalma.

A szerető álmában
megmarad
a nevetés ragyogó
darabkája,
amikor Wera fészekre és
öltre
talált méze csigáit
szerteszórva
maga megadó éjszakában,
mellén,
mikor felső ajka csábítón
csókolt,
mikor váratlanul átalakult,
belőle babérág lett,
és arra vágyott, hogy
költője széllé
változzék szép derekát
átölelve.

Nem volt idő az idő,
istenek közt,
és a mindenség közülük is
eltűnt.

A zene és szó megmentette
őket,
végtelen pillanatban
megolvastották a fémet is
akkor.

alado el éxtasis
del poeta y la danza le
sonríe.

Presencia a solas como se
conciertan
las lenguas de las manos,
contorsiones
de nube sobre el aire,
mientras su mente fluye
hacia el dulce estuario de
otros días.

Wera, en medio de un
sueno suspendida,
flotando en ondas de sudor
y música
con infantil destreza está
bailando.

Efímero es el baile, como
el sueño
de quien vuelve al pasado
para alumbrar la calma.

En el sueño del amante
perduraba
espléndido el jirón de la
sonrisa
cuando Wera encontró
regazo y nido
derramando su miel
ensortijada
en la rendida noche sobre
el pecho,
cuando el labio alto al beso
seducía,
cuando, súbitamente
transformada,
se sentía laurel
y quiso que el poeta se
convirtiera
alrededor de su cintura en
viento.

El tiempo no era tiempo
entre los dioses
ni entre ellos existía el
universo.

Salvados por la música y la
palabra
fundían el metal
en el instante de la
infinitud.

Mezítlenek örök idejévé
lett
az idő, egy ezeréves olajfa
remegésének ideje, a fénylő
szakadék közepében,
gyökerét a mélységesen
mély völgybe,
a nemrég öntözöttbe
leeresztve;
villámsújtott, szétnyíló
gránátalma
vak ideje, érzéki idő,
közben
Wera ifjúságát kínálta, ifjú
lángját, a táncot, bimbót,
rügyet,
égőt, éjszaka gyűrűjét,
és meghitt vackot
két kerek dombja közt,
kioltva
opálos tüze fényét.

Hirtelenjében széttörte az
álom
a két törékeny lénynek
idejét, füstként szállt
magasba.

Az idő előérzet idejévé
lett: házba szimatolva,
testek félhomályába,
melyeket égőn éget el
tüzével.

Wera már darabokban
haldokolva
emelkedett sietősen a légbe
kíváncsisága szellőjén
repülve,
sercegő szikrákból hamuvá
válva.

Bízott a szerelemben,
feltámadásakor megmenti
majd őt.

A táncteremben, a tükör
előtt,
magamagához így beszélt a
költő:

feledni súlyos bánat,
és még fájóbb az
emlékektől válni
szavak visszhangja nélkül,

El tiempo fue la duración
eterna
de los desnudos, el de un
palpitante
olivo milenario
trasplantado
al centro de la luminosa
sima,
que hundía la raíz en un
profundo
valle recién regado; el
tiempo ciego
de una granada abriéndose
al relámpago,
el del carnal engarce
mientras Wera
regalaba la juventud, la
llama
y la danza, la gema, yema
tierna
enardecida, y el nocturno
anillo/
guarida hospitalaria entre la
exacta
redondez de dos cumbres,
engastado
con ópalo de fuego.

Muy pronto el sueño se
deshizo en tiempo
de frágiles criaturas,
como el humo hacia lo
alto.

Y el tiempo fue el de la
premonición:

oliendo a casa abierta
y a cuerpos en penumbra
se quemaría hasta lo más
ardiente.

Wera quiso ir muriéndose a
pedazos
porque tenía prisas por
alzarse

en vuelo a ras de la
curiosidad
que va del crepitar a las
cenizas.

Pensaba que el amor
en su resurrección la
salvaría.

ha az idő a feledésbe
hullik,
a szenvedés még fájóbb.

En el salón de baile, ante el
espejo,
el poeta se hablaba para
adentro:
olvidar es penoso,
mas no poder dejar a los
recuerdos
sin ecos y palabras,
si con el tiempo todo va al
olvido,
es mayor sufrimiento
todavía.

»Sosem akarta azt leírni«

*Mi marad a szerelem
kínjaiból és örömeiből,
amikor az eltűnik?
Semmi, vagy a semminél
rosszabb; a feledés
emléke.*

(Luis Cemuda)

*Lasciate ogni speranza,
voi ch'intrate.*

(Dante Aligheri)

MÁRCIUS ÉLÉN

*Tu as fait de douloureux
et de joyeux voyages
avant de t'apercevoir du
mensonge et de l'âge,
tu as souffert de l'amour
à vingt et à trente ans.*

(Guillaume Apollinaire)

Fájnak az emlékek,

«Nunca quiso escribirlo»

*¿Qué queda de las
alegrías y penas del amor
cuando éste
desaparece? Nada, o peor que
nada;
queda el recuerdo de un
olvido.*

(Luis Cemuda)

*Lasciate ogni speranza,
voi ch'intrate.*

(Dante Aligheri)

AL FILO DE MARZO

*Tu as fait de douloureux
et de joyeux voyages
avant de t'apercevoir du
mensonge et de l'âge,
tu as souffert de l'amour
à vingt et à trente ans*

bizonyára
mert az utolsó tél az
emlékezet
irgalmatlan, hosszú
öngyilkossága volt;
úgy fájnak, mint
megmerevedett árnyék
a hiány hídja alatt, mint
vonítás
és holdkóros virrasztás
visszhangja,
mint késlekedő igazság
ezen a parton, ahová elér a
tenger.

És így tört rád március
könnyörtelenül, a későn jött
hóval. Elszántad magad,
hogy útra kelj az alkohol
csókjától
a kivágott aktképek
albumához,
a fényképek csendjéhez,
szélcsend és kín
utazásaihoz.
Mikor életkorod annak
tanúja, hangja,
ahogyan egy pipacs
elhervad.
Jóval azelőtt, hogy kulcsra
zárnád magad
a sivatagban, és hogy egy
másik március élén,
csontod velejéig fájjanak az
emlékek,
és fájjon az a hajnal,
amelyik akkor
annyira veled volt,
kéznyújtásnyira.

(Guillaume Apollinaire)

Te duelen los recuerdos,
seguramente
porque el último invierno
ha sido un largo
suicidio sin piedad de la
memoria;
te duelen como una sombra
detenida
debajo de la ausencia,
como el eco
perenne de un aullido y la
noctámbula
vigilia, como una verdad
tardía
en esa orilla a la que llega
el mar.

Y así se te ha venido
encima marzo,
tan implacable y con la
misma nieve
de entonces.
Decididamente irás
yéndote desde el beso de
alcohol
al álbum de desnudos
recortables,
al silencio de las
fotografías,
a sendas de bonanza y
desventura.
Cuando tu edad sea testigo
y voz
de como se marchita una
amapola.
Ocurrirá antes de encerrarte
en el desierto
bajo llave y que al filo de
otro marzo
te duelan los recuerdos
hasta el tuétano,
te duela aquel amanecer
que entonces
tuviste tan al alcance de la
mano.

I. MINT EGY TŐR

Maria
Félixnek, a szép Mariának

Nem az a legszomorúbb,
hogy véget ért az álom,
eltűntek a ragyogó
hajnalok,
és velük a meghódított
ajak.
Az se, hogy sebzett
történété válik
közös lehelettel, közös
akarattal.
Az álmatlanság hosszú éje
sem.

Szomorú sebként ma
bennem
tekintetének szava gyűlik,
mert kijárat nélküli,
hosszú alagút volt,
kicsorduló méreg, és tör,
belém fúródik a lélek
legmélyéig.

II. LES FEUILLES MORTES

*Et la mer efface sur le
sable*
*Les pas des amants
désunis...*

(Jacques
Prévert)

Akkor a Duna akarta így,
még utoljára felkavarva
egyszer

I. D(R)AGA

A Maria
Félix, Maria bonita

No es lo más triste que
acabase el sueño,
la luminosidad de
madrugadas,
el labio que ganasteis.
Ni siquiera que fuera
historia herida
con voluntades de común
aliento.
Tampoco que el insomnio
se alargara.

Lo que supura tristemente
ahora
es recordar la voz de las
miradas,
que eran un largo túnel sin
salida,
que eran veneno en cuencas
desbordado, una daga
clavándose en el tuétano
del alma.

II. LES FEUILLES MORTES

*Et la mer efface sur le
sable*
*Les pas des amants
désunis...*

(Jacques
Prévert)

Fue cuando el Duna quiso
por última vez remover las
ruinas

az emlékmökök: őt hívta,
mikor
égető gyümölcspálinka
nevét mondta ki,
mielőtt még felcsattant
volna, mint egy korbács,
mert halálos mérég a
mosolyod.
Akkor a Duna akarta így.

Gyógyír látni hervadt
virágokat,
oly fonnyadtak a vázában,
mint még soha,
ittlélet és mezítlén levegőt
illatozva. Gyógyír
kimondani árnyékneved
varázs visszhanggal. Most.
Utólag.

III. JOGOS VÉDELEM

Szerelemtelenül, jogos
védelem ez,
annyi árulás, annyi rom
után,
teljességét csöndek közt éri
el,
terektől és időpontoktól
messzi,
mit a hóhérok ismernek
csupán,
ha a csókok meddő
történetének
szövedéke alig ismerhető
fel,
mielőtt újjászületnél a
lélekben
boldog aratásával az
emlékezetnek,
meggyilkollak téged a
feledéssel.

en la memoria: la llamó
con nombre
del más fuerte aguardiente
frutecido
antes de que restallara
como un látigo,
letal como el veneno y tu
sonrisa.
Fue por entonces, cuando
el Duna quiso.

Serena y cura ver las flores
mustias,
más secas en el búcaro
perfumando la estancia y
los desnudos
del aire. Sana pronunciar su
sombra
con eco de elixir. Ahora.
Póstumo.

III. LEGITIMA DEFENSA

El desamor, legítima
defensa
después de las traiciones y
las ruinas,
su plenitud alcanza entre
silencios,
lejos de los espacios, de las
fechas
que solo reconocen los
verdugos,
apenas advertida la textura
de la estéril historia de los
besos,
poco antes de ir resucitando
al alma
con la siega feliz de la
memoria,
asesinándote con el olvido.

IV. A FÁJDALOM BALZSAMA

Fájdalom, vállald, hogy
teljesen övé légy,
remegő nyomaidban
vesszen el,
vagy a reggel jeges
verítékében,
szeressen, ahogy a szeretők
szeretnek,
mikor elragadtatva maguk
egymásnak adják.

Ha netán a szerelem
zsarátnoka
még parázslík, hamvadjon
el egészen,
már hamujának emlékét se
őrizd.
Add neki magad, haldoklás,
fuldoklás,
vereséggé szakadozó
egészség,
hosszan vonító álmatlanság
éje.

Irgalom nélkül üsd át, kín,
övé légy,
fúródj hajnalban bordái
közé,
maradj törött csontjai
mellett,
enyhítsd haragoddal,
balzsamoddal vigasztald,
és határtalan szerelméért
gyűlöld.

V. ADÁSVÉTEL

A valódi árulás jöttét
sohasem jelzi.
Meztélláb érkezik,
titokzatosan,
és biztos érzékkel,
vaktában sosem jön,
elébed lép, váratlan

IV. BÁLSAMO DEL DOLOR

Dolor, consiente hacerte
solo suyo,
que se pierda en tu rastro
de temblores
y en el sudor glacial tan de
mañana,
que quiera como quieren
los amantes
con arrobo, rendidos a la
entrega.

Si acaso algún rescoldo del
amor
queda, decide ya que se
consume,
que ni sea recuerdo en su
ceniza.
Déjale darte, ahogo y
agonía,
esa salud quebrada en la
derrota,
el alargado aullido del
insomnio.

Penetra sin piedad, dolor
tan suyo,
por el costado de esta
madrugada
y quédate al lado de sus
huesos rotos,
alivia con rencor, consuela
con tu bálsamo,
aborrécelo por querer sin
límite.

V. COMPRAVENTA

La auténtica traición jamás
avisa.
Llega con pies descalzos,
sigilosa,
y con tacto seguro, nunca a
tientas,
se hace ascenso, caricia

kedvesség,
de milyen vakmerő, mikor
megragad.
Belép, közeledik,
szégyenérzet nélkül
fészkei be magát az árnyak
közé, mint méhraj
meghitt zsongása, vagy
állatkölyköké, oly
különféle
és oly igaz színleléssel,
hogy már a hitványság
igazának látszik
aljasság, szégyen,
buzgalom és gonoszság.
Részegülten kóstol sokféle
mérget,
fáj a leltárba vett
hálószobák
árulása, fáj a pénzermék
dala,
amikor jóval éjfél után
tört testek táncát veszik
meg, fájnak
az álarcok, a csalást rejtik
el,
fáj a piszkos vágás a háton,
mély hasítása, kétszínűsége,
egészen az igazság mélyéig
hatol.

VI. ÜRESSÉG EJT SEBET AZ EMLÉKEZETEN

Ez a szabadon táruló
szakadék
már nem lesz mosoly, se
résnyi rejtek,
ahová megérkeztek nemrég
az éjszakák vakmerő
szellői,
hanem árvaság, hanem
feledésre ítélt hasadék,

inesperada
que de tan atrevida
sobrecoge.
Entra, penetra, anida entre
las sombras
sin pudor, como un intimo
murmullo
de enjambre o de camada,
con tan vario
y con tan verdadero
fingimiento
que parecen razón de la
vileza
su ruindad y su afrenta, su
afán y su ignominia.
Ebria por mucha cata de
venenos,
duele la alta traición de las
alcobas
en saldo, duele el son de
las monedas
que compran más allá de
medianoche
la danza de los cuerpos
rotos, duelen
los disfraces que ocultan el
engaño
y duele el tajo sucio por la
espalda,
como su honda hendidura,
su doblez,
hasta el fondo de la verdad
se adentra.

VI. UN VACÍO HIRIENDO LA MEMORIA

Esa hendidura que ofrecía
franca
ya no sera sonrisa ni rendija
hasta donde llegaban
las atrevidas brisas de las
noches,
sino orfandad, sino
obsoleta grieta,
sino recuerdo

hanem az utolsó
kaland napfogyatkozásának
emléke,
a képzeleté,
hanem üresség, az
emlékezeten sebet ejtő...

VII. IDŐTLEN IDŐ

(I. Ferenc József
Budán emlékezik)

Ez a reggel, szívélyes,
bőkezű,
megtisztítja a lelket,
világító
tér annak, aki boldogan
halad
útján előre, és fölfedezi,
milyen a megváltó
szívdobogás,
ami testében árad, és
örömmel
támad arra, aki szeretni
képes.

Mert azelőtt rabszolgája
volt
egy széles női csípőnek,
kiváltképp
a kétszínűség és
hazudozások
elfojthatatlan, rossz
óráiban.
Időtlen időben, megőrizve
az emlékezet nélküli időt.

Olyan időt, amikor
szerelme ajtót tárt
a gin és vodka
örvényeinek,
hogy gyilkos részegségbe
hulljon
hajótörést hozó reggeleken,
mikor szeme, e két óriás
módra
kegyetlen lövészárok
ellenállni

del eclipse de la última
aventura
de la imaginación,
sino vacío hiriendo la
memoria.

VII. TIEMPO SIN TIEMPO

(Francisco José I
recuerda en Buda)

Esta mañana, grata y
generosa
pues limpia la conciencia y
es espacio
iluminado para quien feliz
camina hacia adelante y se
descubre
libre, tiene un latido
redentor
que entra pletórico en el
cuerpo y lo invade
con la alegría de quien
supo amar.

Porque antes fue el esclavo
alrededor
de su cintura de hembra
desbocada,
incluso en horas de
mendacidad
y auténtica doblez,
irreprimibles.
En un tiempo sin tiempo,
reservado
para la desmemoria.

Era aquel tiempo en el que
ella abrió puertas
a otros naufragios de
ginebra y vodka,
cuando perderse quiso en
madrugadas
de ebriedad homicida,
cuando esos ojos suyos,

próbált ügyetlenül a
hazugság
legtermékenyebb
rohamának,
némaságát résnyire nyitva,
gyógyíthatatlanul, véget
nem érőn.

VIII. CERNUDA KIÁLTÁSA

Bárcsak jól érne véget nekem!

„...Mert az élet úgy
határozott, hogy
elpusztítja a legbiztosabb
kikötőt. Mert
a fájdalom derűt sugároz,
ragyogást
kínál az emlékezetnek, és
messzire hangzik ma,
június közepén,
lelkefosztott énekkel,
átkozod majd a nevét is.
Mert
ilyen véghez volt hű,
csomóra kötött véghez,
hol tetőzik a gonoszság,
egyességet köt a hazugság
és a kétségbeesés.
Mert a feledés az ő
árnyékával kezdődik.”

IX. HATTYÚDAL

*Senki, se tegnap, se ma, se
holnap, századok századain át,
nem rabolhat el tőlem ennyi
boldogságot.*

dos trincheras
enormemente crueles,
resistían
con torpeza la más fértil
crueldad
del embuste, entornando su
mudez
interminable,
irremediablemente.

VIII. IMPOSTACIÓN DE CERNUDA (DF)

*¡Ojalá que
me vaya bonito!*

”...Porque la vida decidió
poner
derrota a puerto más
seguro. Porque
el dolor da serenidad,
tersura
a la memoria y suena en
este día,
mediado junio, a
desalmado canto,
maldecirás su propio
nombre. Porque
era el fiel de un cabo, el fin
del nudo
donde culminan la
malevolencia,
el pacto del embuste y el
despecho.
Porque el olvido empieza
con su sombra”.

IX. HATTYÚDAL

*Nadie pudo, ni puede, ni
podrá por los siglos
de los siglos arrebatarme
tanta felicidad*

(José Hierro)

„Végül maradjon minden
örökre így:
a semmi tavasza a Dunánál
– olvasta Hernández
Campos a folyó
kiáradt medrében –
nosztalgikus hálósobák,
sivár öleléshez
vivő út, árverés ama kis
értékű
felső ajakért, teste kibérelve
ezer csillagos szállodákban,
alkudozás gyerekaktokra
annyira alávaló módon,
még több szennyes hó a
tüdőkben,
árnyéka kóborol részeg
árnyékok között.

Senki se rabolhatja el tőlem
ezt a boldogságot: áldásadó
higiénia, ami az
öngyilkosságokat megőrzi.
Maradjon minden így
örökké,
hamis órák emlékei közé
helyezve,
a semmi tavasza a
Dunánál”.

X. SÍRFELIRAT EGY HÖLGYNEK

Frida Kahlónak

Még mit mondhatok nektek
a feledés széles partja
mellől,

(José Hierro)

”En fin, quede así todo
para siempre:
a semmi tavasza a Dunánál
— leyó Hernández Campos
en el cauce
desbordado del río —,
las alcobas nostálgicas, el
tránsito
del abrazo desierto, la
subasta
de aquel labio de arriba a
poco precio,
su cuerpo en los hoteles mil
estrellas
alquilado, la compra de
desnudos
infantiles, tan
canallescamente,
más nieve envilecida en los
pulmones,
su sombra errando entre las
sombras ebria.

Nadie podrá arrebatarme
esta felicidad: benefactora
higiene de pronosticar
suicidios.
Quede aquí ahora todo para
nunca
entre recuerdos de horas
torcidas:
primavera de nada junto al
Duna”.

X. EPITAFIO (PARA UNA DAMA)

A Frida Kahlo

¿Qué más puedo deciros
desde esta ancha ribera del
olvido

hol semmi se rejtőzik,
kitalálni sincs mit?

Hogy már senki se ejti ki
nevét,
hol tegnap örvendő ajkak
hirdették
tengerig hangzóan,
forgószeél volt,
pálinka és zöld paprika
keveréke.

Halhatatlan már csak a
feledés lesz.

ÉS FELBUKKANTÁL TE

MD.

S. G-nak

És felbukkantál te.
Mint hullócsillag, vidám,
mint felhőszakadás,
mint érkező boldogság,
újjáteremtve, visszahozva
a kamaszkort.

Mennyi gyönyört tud
teremteni még
végtelenül kedves szemed,
olyannyira fekete, ragyogó
varázs
fényét magáénak tudó.
Egyetlen érzés lettem.
A fenyves ideges és áradó
tüdeje,
édeskés illata
meghódította a felduzzadt
decembert.

Így nyílt ki a szerelem
pártája. Így óvtuk meg
remegő virágporát,
tapasztalatlanságát,
az élet végtelen fonalait,

donde nada se oculta ni se
inventa?

Que ya nadie pronunciará
su nombre
aunque ayer fue festejo de
los labios
y a mar sonaba, que era un
torbellino,
mezcla de pálinka y de
chile verde.

Sólo será inmortal en el
olvido.

Y APARECISTE TÚ

a

MD. S. G-A

Y apareciste tu.
Casi como una exhalación,
alegre,
como agua torrencial,
como el júbilo de la
bienvenida,
recreando, estrenando
la adolescencia.

Cuánto embeleso incita
todavía
la inmensidad amable de
tus ojos,
rotundamente negros,
aferrados
a los hechizos del
deslumbramiento.
Yo sentí entonces todo.
El nervioso y pletórico
pulmón
del pinar, su fragancia
empalagosa
interrumpiendo un
diciembre henchido.

Así se entreabría la corola
del amor. Así vimos
resguardado

így nyertünk erőt a további
útra,
mert olykor-olykor meg is
kell érkezni
az emlékek zsongó
méhrajához,
kaptárjukba gyűjtve az
életet.

SIMOR

ANDRÁS FORDÍTÁSAI

su polen tembloroso, su
impericia,
en los estambres largos de
la vida.
Así echamos la fuerza
hacia adelante
pues lo útil es llegar de vez
en cuando
al anárquico enjambre de
recuerdos
y recoger en su panal la
vida.

Öt vers Magyarországból (Kiadatlan)

*

Cinco poemas desde Hungría (Inéditos)

LEMONDÁSOK

I.

(Apámnak)

Mintha heves nyugati szél
fújt volna
tekintetedből. Mosoly,
nincs szikárabb,
jól ismert fitorodban
megtalállak,
kedvetlenség arcodat
körbefogta.

Csönd embere, akár a mező
bokra,
óvatlanul örülsz mások
szavának,
rejtekhelyedben merő
némaság vagy,

ABDICACIONES

I

(A mi padre)

Soplaba un recio viento del
oeste
dentro de tu mirada.
Desvaída
tu sonrisa, era mueca bien
sabida,
el gesto de la displicencia.
En este

hombre el silencio parecía
agreste
hechura, imprudente
bienvenida
a la palabra de otros, su
guarida,

hol égi csönded szirmait
kibontja,

a hallgatás veleje lett
lakásod,
az életről lemondva,
elfeledve,
feledés zugában egy néma
ember,

agyad magasba felröppenő
szárny volt,
mindent, apám, elhagytál
reményt vesztvé,
de neveltél olykor
tekintetteddel.

II.

(Anyámnak)

Csókot szerettem volna
lopni sebzett
ajkairól, hogy szeme
visszatérjen
megsimítva arcomat
észrevétlen,
szívdobogó feledésben
kereslek.

Most látom igazán, hogy
mi élt benned,
nem más, mint lemondás
sokféleképpen,
sértődöttség az élet
ellenében,
vakság, vagy amnézia,
hitevesztett.

Hol van, anyám, a szépség
ragyogása,
odaadásod, lélegzeted hol
van?
Add nekem sötétedet, arra
kérlek,

a ragyogó fényt, megvakít
sugára,
könyörgök, várok, esengek

pero, al cabo, era tuétano
celeste

de la mudez; fue luego la
manera
de callar que de la vida
abdicaste,
cuando el olvido vino en
emboscada

y se hacia tu mente
volandera
y todo, padre mio, lo
olvidaste,
excepto sonreir con la
mirada.

II

(A mi madre)

De sus quebrados labios he
querido
hurtar un beso, para que
entornara
los ojos y anulase así mi
cara
en las palpitaciones de su
olvido.

Ahora veo cómo su
descuido
no es sino abdicación,
ofensa cara
que desprecia la vida, que
declara
la ceguera, o la amnesia del
sentido.

¿Dónde están, madre mía,
aquella entrega
a la beldad, tu aliento
duradero?
Cédeme de tu oscuridad la
calma,

la abundancia de luz, que
tanto ciega,
a la que imploro, de la que

a porban,
ismerje fel árvaságát a
lélek.

aùn espero
que reconozca esta
orfandad del alma.

RADNÓTI MIKLÓS

*Mert szeretett
Hispania
s versed mondták a
szeretők, –
mikorjöttek, mást
mit is tehettek,
költővöltál,
megöltek ők.
Harcát a nép most
nélküled víjja,
hef,ederico
García!*

(Radnóti Miklós)

Párizs.
Ezerkilencszázharminchét.
Szerény hotel, a Szajnához
közel,
Radnóti, a költő emlékezik
óra, Viznában, azt
mondják, agyonlőtték,
mert nem félt egyé válni
Granada betiltott
holdjaival,
mert versét mondták a
szeretők.
Nem ismeri őt, de nevé
szólítja. Barátaitól hallott
felőle,
akik Federicót fordították
fehér bor és pálinka éjein.
Alig hat sor az éjszakában,
kilyuggatták a papírt, az
emlékezetet,
anélkül, hogy tudná, amit
ma ír, gyászének,
előérzet harmóniája.

Abda. Negyvennégy
novembere.

RADNÓTI MIKLÓS

*Porque te amaba
España
y dijeron tus versos los
amantes...
cuando vinieron que
más pudieron hacer,
eras poeta... te mataron
ellos.
Ahora epueblo sin ti
batallas libra,
ay, Federico Garda!*

(Radnóti Miklós)

París. Mil novecientos y
siete.
En un modesto hotel
cercano al Sena
el poeta Radnóti nos
recuerda
a quien en Viznar, cuentan,
fusilaron
por haberse atrevido a
compartir
las lunas prohibidas de
Granada,
por decirse sus versos los
amantes.
No lo conoce, pero por su
nombre
le llama. Supo de él por los
amigos,
quienes a Federico
traducían
en noches de pálinka y vino
blanco.
Apenas seis descargas en la
noche,
que horodan el papel y la
memoria
sin saber que lo que hoy

Radnóti Miklós, magyar
zsidó,
nincs ereje megásni saját
sírját. A bűn fala előtt
részese azok szertartásának,
akik a hangot elnémítják,
az emléket sosem.
Háttal akar meghalni, nem
félelemből,
sem a gyűlölet megvetése
miatt,
mi fegyvereket és
embereket
dühvel, lőporral,
könyörtelen vérszomjjal
tölt meg,
hanem védelmezni, amit a
szíve mellett
rejt, minél messzebb a
golyóktól,
a kis kézírásos noteszt,
abba jegyezte fel létezését
azon az úton a halál felé.

Budapesten, kétezer nyolc
egyik napján,
első itteni teled idején
nézed betűit, az ének
tisztá röptét, amit Radnóti
Miklós
küldött odaszállni abba a
noteszbe,
melyet a sírból mások
mentették ki;
most üveglap alatt, nyitva,
kitárulkozva
simogató szemeknek.
Nem érted, megbűvölten
olvasol,
mert különös nyelvből való
a szó,
de belőle mérlegelni tudod,
mekkora volt a balsors,
és mekkora az ember, aki
kifaragta
hiteles formáját az emberi
lénynek...

escribe es música
funeral, armonía de un
presagio.

Abda. Noviembre del
cuarenta y cuatro.
Miklós Radnóti, húngaro
judío,
no tiene fuerzas para abrir
su propia
tumba. Delante de una
tapia el crimen
asiste al ritual de hombres
capaces
de amordazar la voz, nunca
el recuerdo.
Pide morir de espaldas, no
por pánico
ni por desconsideración al
odio
que carga los fusiles y a los
hombres
con sana, pólvora,
impiedad y sangre,
sino por proteger oculto al
lado
del corazón y lejos de las
balas
un pequeño cuaderno
manuscrito
en el que fue apuntando su
existencia
durante aquel viaje hacia la
muerte.

En Budapest, un día de dos
mil
ocho, durante tu primer
invierno,
contemplas la caligrafía,
pulcro
vuelo del canto, que Miklós
Radnóti
dejó posarse sobre aquel
cuaderno
que rescataron otros de una
fosa,
que a través del cristal,
abierto, exponen
a las caricias de la
admiración.

No entiendes lo que absorto
estás leyendo
porque de extraña lengua es
la palabra,
pero, en cambio, medir en
ella puedes
la dimensión que tuvo la
desdicha
y la amplitud con la que el
hombre esculpe
la forma auténtica de ser
humano.

HOLDHÍD A BALATON FELETT

A holdhíd emlékét a tó
felett
az erkélyeden űzöd el.
Tudod, milyen a remegő,
tehetetlen végtelenség?
Olyan, mint fölfedezni a
bujaságban
az ártatlan gyönyört,
a pimasz ragyogást.

Ahogy a hold a fény
magvát
elveti, fut és betakarja
stigmájával, ragyogó
legyező, a tó
ezüst vizét, ilyen a
szerelem
teljessége, legfénylőbb
csúcs,
buzgóság, mohóság,
türelmetlen
küzdelem, hogy halhatatlan
legyél.

Átmehetsz a törékeny
pallón,
ha bezárod a világ ablakait
és tagadod az idő gyors
futását,
egyetlen kép tükrében
keresed

PUENTE DE LUNA EN BALATON

En el balcón oreas el
recuerdo
de aquel puente de luna
sobre el lago.
¿Sabes en qué consiste la
imposible
infinitud del
estremecimiento?
Es como descubrir la
excitación
de la inocencia en la
concupiscencia
en tanto descarado
resplandor.

Como la luna siembra
la grana de la luz, recorre y
cubre
con su estigma, abanico
radiante, las aguas
plateadas del lago, así
sucede
la plenitud de amar, su
cumbre
más clara, que es afán,
codicia y pugna
impaciente por la
inmortalidad.

Puedes cruzar la frágil
pasarela

konok maradandóságát,
nem jutalmát,
és ellenállsz a szétváló
tereknek,
ahol visszatükröződik
legtisztábban, remegve a
karmos
szerelem. Amikor időtlenül
eltűnsz,
mint magát gyöngédségnek
átadó test
a remegés rejtett formái
közt.

si acaso al mundo cierras
sus ventanas
y niegas la celeridad del
tiempo
y en el reflejo de una
imagen buscas
su tenaz permanencia, no
su hallazgo,
y te resistes a la separación
de los espacios donde
reverbera
purísimo, temblando, un
rasguño
de amor. Cuando sin horas
te abandones
como un cuerpo entregado
a la terneza,
a la escondida forma del
estremecimiento.

A DUNA ÁLMA

Tudom, átutazóban vagytok
itt
kapkodva, türelmetlenül
szeretnétek
tudni valamit rólam.. De
várjatok kicsit,
ez még nem is az álom. Ha
meghallgatjátok
ezeknek a falaknak
legendáit,
a kupolára verő fény
beszédét,
a szobrokban élő emberi
panaszt,
miből az igazság suttog,
higgyétek el,
de titok is
A többit, a fölöslegest ne
akarjátok...

Jöjjetek velem e tiszta őszi
napon, frissüljön fel
arcotok,
és te, jótékony északi szél,
vidd magaddal, tisztítsd
meg tekintetem

SUENO DEL DUNA

Sé que estáis de paso,
con prisas e impacientes
por saber
algo de mi. Pero, aguardad
un poco,
que aún no comienza el
sueno, Si escucháis
las leyendas que guardan
esos muros,
el golpe de la luz sobre la
cúpula,
los quejidos del hombre en
las estatuas,
son rumores de la verdad,
creedme,
pero también misterio.
Que espere lo demás, lo
innecesario...

Venid conmigo a este día
claro
de otoño, refrescadme bien
la cara,
y tú, soplo de cierzo
bienhechor,
empuja y limpia mi mirada

Pannónia nagy síkságától
messze,
miközben vakmerően arra
játszom,
hogymegmeneküljek

Föl, még följebb, a
paradicsomba,
habár ez a vágy elragadja
a medret és az életet is!
Ömlők szembeforduló
partok között
a dagály erejével. Itt látlak
titeket, sóját
az ifjúságnak a vörös
agyagban,
szurdokok és kanyarok, ti
alakították ki
számomra ezt az ágyat,
és ti, mellékfolyóim,
bőkezű
vérem.

Mily széles hullám ez,
mögötte mennyi ár,
vízmosta föld,
a bizalmatlanságé!
A boldogság igazi
mandulájáig
akarok eljutni,
súlyom röptével, lazacok
ravasz szaglásával, hogy
képes legyen
petéit lerakni a folyó.
De miért ez a pangás
kamasz éveimben? Több
víz
kell nekem, meg kell
menteni
meredek futásom. A Fekete
erdő fenyőjéig,
eredetemig! De
miért zavaros ez a víz,
hiszen kék volt, oxigénnel
teli,
ki hajít a medrembe
köveket,
ki pusztítana el ártatlan
ostobán?
mélységbe érek?
ki vágta ki a fenyőket?
Már semmi sincs...

lejos
de la llanura enorme de
Panonia,
que en curso audaz me
juego
la rendición.

¡Arriba, más arriba, al
paríso,
aunque no vaya en el
intento todo
el cauce y hasta la vida!
Discurro entre la vega
contracorriente
con fuerza de pleamar.
Ahí ya os veo, suero
de la juventud en la arcilla
roja,
quebradas y meandros, los
que disteis
hechura a este lecho,
y a vosotros, afluentes
míos, sangre
tan generosa.
¡Qué amplio va este caudal,
qué atrás los humedales y
marismas
de la desconfianza!
Quiero llegar hasta la
almendra auténtica
de la felicidad, seguir en
vuelo
al gerifalte y el olfato sagaz
de los salmones
remontando el río
para el desove.
Pero, ¿por qué de pronto
esta represa
para mis años mozos?
Necesito
más agua, salvar este
escarpado
inoportuno. ¡Hasta el abeto
negro,
el de mi origen! Pero,
¿por qué se enturbia el
agua
si estaba azul y bien
oxigenada?
¿quién anda echando
piedras a mi cauce,

Legyek tóvá, víztárolóvá
vagy esővé,
de ne ébredjek arra, hogy
víz nélkül
érjek el oda, hol torkolatom
vár,
feledve, milyen végtelen a
tenger.

***SZOMORÚ
VASÁRNAP
„VÉGE A
VILÁGNAK”***

E nosztalgiát nem
csomagolom be,
megtérek a Dunához,
medre őrzi
öngyilkosok, szerelmesek
dalát.
Csak az érti, ki az elmúlt
idő
derűjével vág neki az új
útnak,
szélesnek érzi medrét, és
tovább
úszik előre árnak ellenében,
emlékezetét a déli verőfény
ragyogása telíti, tőle
boldog.

Nehéz dolog útitáskába
tenni,
ki megvet téged, mikor
senki vagy már,
a hirtelen költözés dolgait,
üres a hálófülke, az
aktképek
az egyetemes özönvízbe
hulltak.
A Duna mélységes

material de derribo a mi
inocencia?,
¿estoy tocando fondo?
¿quién taló abetos?
Ya no hay nada...

Convertidme en laguna,
embalse o lluvia,
pero que no despierte, ni
retorne
desbordado a la
desembocadura,
olvidado en la inmensidad
del mar.

***SZOMORÚ
VASÁRNAP
„VÉGE A
VILÁGNAK”***

No dejadle empacar esta
nostalgia
de volver a donde el
Danubio ahoga
el canto del amor y a los
suicidas.
Solamente la entiende
quien se marcha
con gozosa serenidad del
tiempo
ido y siente amplio su
caudal y fluye
hacia adelante, aun a
contracorriente,
y se sabe feliz por tanta luz
de pleno mediodía en la
memoria.

Es difícil meter en los
baúles
al que te ignora cuando ya
eres nadie,
la muda del fracaso de
repente,
la alcoba del desierto y los
desnudos
vertidos al diluvio

mélyébe vetve
mint törött kulcsont
könyörögnek mostan,
rum és pálinka bűzével
gyötörnek.
Folyón lefelé úsznak
hulladékként,
akárcsak aki a testét a
sarkon
árulja tizenötezer forintért,
vagy mint álszent beszédek
horvát földön,
amikre rákényszerültem,
akárcsak
a történelmi nyomok
sebzett falban,
semmi birodalma a
feledésben.
Mindent itt hagyok, az
emlékezet
akarja így, számla
kiegyenlítve.

Egyvalamit teszek a
poggyászomba
visszatérésemig: Radnóti
versét
a háborúról, versét Adynak,
Szabó Magda, Krúdy
Gyula szavát,
öngyilkos dallamot, Seress
Rezső.
Bartók Béla és Liszt Ferenc
zenéjét...,
barátok Tháliából, Lakatos
Márk,
Sanya és Lacus, Lajos,
Pappa, Pindroch
Csaba kalapjával, Hucker
Kata
és Ladányi Andrea, a
táncosnő,
Marozsán Erika, és vele
Váci
Viktória, és mennyi jó
barát,
Gyuri, Soma, Bértók Éva,
Simor
András, Dobos Éva, Tóth
Mónika,
Posta Júlia, Faix Dóra,

universal.
Sembrarán la profundidad
del Duna
al igual que el clamor de
una clavícula
rota, que el hedor a ron y a
pálinka.
Y fluirán río abajo como
broza,
como la edad exacta de la
esquina
que se vendía a quince mil
forintos,
como la imagen última en
Croacia
con hipócrita fingimiento,
como
las huellas de la historia en
las fachadas
y un imperio de nada hacia
el olvido.
Ahí lo deja todo, a
voluntad
de la memoria, en saldo de
ocasión.

Únicamente llevará
equipaje
para la vuelta: el verso de
Radnóti
sobre la frente y el de Ady
y la palabra
de Marga Szabó o la de
Gyula Krúdy,
la melodía del adrede
muerto
Rezső Seress/ de Béla
Bartók, Liszt...,
los amigos de Thália (Marc
Lakatos,
Sanya y Lacus y Lajos
"Pappa", Csaba
Pindroch y su sombrero,
Kata Hucker
y Andrea Ladányi, tan
bailarinas,
Erika Marozsán, Viktória
Váci,
entre otros cuantos),
familiares gestos
de Gyuri y Soma y de Éva

Suszi,
Darida, Tamás, Geza,
Tibor, Csilla.
Őrizzetek egy zugot az
örömnék,
mit a síró szív megőriz
magának.
Maradjon közöttetek a
remény,
megtérek a Dunához,
medre őrzi
öngyilkosok, szerelmesek
dalát:
a zöld hídnál, sok szomorú
vasárnap.

SIMOR

ANDRÁS FORDÍTÁSAI

Bértok, András
Simor con Éva Dobos,
Júlia Posta,
Mónika Tóth, Dóra Faix,
Suszi en casa,
Darida, Tamas, Geza,
Csilla, Tibor...
Guardadle un hueco para la
delicia
por haber salvado al
corazón dél llanto.
Guardadle entre vosotros la
esperanza
de volver a donde el
Danubio ahoga
el canto del amor y a los
suicidas:
al verde puente en los
domingos tristes.

Z-füzetek

Budapest, 2012

Impreso en / Printed in:

**Vasas-köz Kft.
1086 Budapest, Magdolna u. 5-7.**

ISBN: 978-963-89346-8-0

Printed in Hungary / Impreso en Hungría
